SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 18, П'ЯТНИЦЯ, 6 ТРАВНЯ 2011 РОКУ | 1893 | Vol. 118, No. 18, FRIDAY, MAY 6, 2011 | $1.00

Посол США Дж. Тефт: „Чому демократія така важлива для України“

Посол США в Україні Джон Френсіс Тефт виступає у Київському політехнічному інституті. Фото: Посольство США в Україні

КИЇВ. – 27 квітня Посол США в Україні Джон Френсіс Тефт виголосив у Київському політехнічному інституті промову, присвячену темі демократичного розвитку України. Після свого виступу Посол Дж. Ф. Тефт відповів на запитання учасників зустрічі. Нижче вміщуємо текст цієї промови.

Я хочу подякувати ректорові Михайлові Згуровському за запрошення виступити сьогодні у Політехнічному інституті. Моя тема – демократія і чому вона є настільки важливою для України. Ви можете подумати: чого це американський Посол приходить до Київського політехнічного інституту виголошувати промову про демократію? Мною керувало бажання переконати вас у тому, в що вірю я сам – що демократія життєво необхідна цій країні вже сама по собі, але, крім того, ще й для розвитку підприємництва й іновацій, для економічного майбутнього цієї країни. І ось тут ідеться про вас – майбутніх технологічних новаторів у цьому суспільстві. Я вважаю, що ваш успіх і успіх України як держави у конкурентній ґльобалізованій економіці тісно переплетені з успішною еволюцією демократії і модернізації України.

Дозвольте мені почати пояснювати цю тезу, змалювавши трошки тло для будь-якої сьогоденної дискусії про демократію. Дехто з вас, може, пригадає, що наприкінці холодної війни американський мислитель Френк Фукуяма у статті, датований 1989 роком, виступив із знаменитою заявою, що ми досягли „кінця історії“. Пізніше, у 1992 році, у своїй книзі „Кінець історії і остання людина“ Ф. Фукуяма доводив, що розвиток людської історії як боротьби ідеологій загалом добігає кінця. Він передбачав кін-

(Продовження на стор. 3)

Непохитний патріот і громадський діяч

(В 50-річчя смерти Дмитра Галичина)

Д-р Осип Кравченюк

Серед найвизначніших діячів української спільноти у США бачимо колишніх членів уряду Українського Народного Союзу. Одним з них був Дмитро Галичин. Про нього треба б написати окрему монографію; тут обмежуємось тільки до найважливіших інформацій про його багатосторонню діяльність.

Д. Галичин народився 30 жовтня 1895 року в сім'ї Кирила і Юлії (з Боднарів) Галичинів у селі Дички, Рогатинського повіту. Середню освіту здобув в українській гімназії в Рогатині (1915), потім вступив добровольцем у ряди Українських Січових Стрільців і Української Галицької Армії (1917-1920). По війні студіював закордонну економіку у Віденському університеті, а в 1923 році виїхав до Америки. Проживав деякий час у свого старшого брата Івана, еміґранта від 1912 року й активіста відділу УНСоюзу „Дністер“, що постав із злуки двох менших відділів – „Вільні козаки міста Львова“ і „Вільність в Америці“. Можна здогадуватись, що саме тоді Д. Галичин познайомився ближче з діяльністю Українського Народного Союзу.

В 1929 році він прийняв американське громадянство, а в 1933 році на 18-ій конвенції УНСоюзу в Дітройті його обрали головним секретарем. Це і був початок довгої діяльности Д. Галичина в УНС. Пост секретаря він займав до 1950 року, коли на 22-ій конвенції у Клівленді він став головним предсідником УНСоюзу і на цьому посту залишився до своєї смерти.

Як головний секретар УНСоюзу Д. Галичин завершив почату ще в 1920-их роках модернізацію різних родів забезпечення, а своїм добрим розумінням усіх тонкощів американської забезпеченової системи посприяв усучасненню діловодства УНСоюзу, що й привело до помітного росту його членства і фінансів. Він був причетний до зредаґованої д-ром Лукою Мишугою монументальної „Пропам'ятної книги“, виданої з нагоди 40-літнього ювілею УНСоюзу (1936), написав до неї солідну статтю „Допомогові організації в давнину і тепер“, а до виданого в 50-річчя УНСоюзу „Ювілейного Альманаху, 1894-1944“ подав дві статті: „П'ятдесятиліття Українського Народного Союзу, 1894-1944“ і „Головні періоди в розвої УНСоюзу“. Варто відзначити, що заснований 25 березня 1952 року 19-ий Відділ УНСоюзу названий іменем Дмитра Галичина.

Невдача української визвольної боротьби після Першої світової війни, окупація Західньої України Польщею та Голод-геноцид на центральних землях України привели до глибокої зневохоти й поділу української спільноти в Америці.

Виникла потреба об'єднати всі українські організації до праці для оборони прав українського народу на рідних землях. Це привело до створення у Філядельфії 30 червня 1922 року т. зв. „Об'єднання українських організацій в Америці“ (ОУОА), що протягом несповна двох десятиліть було головним речником американських українців перед американськими урядовими чинниками.

„Об'єднання“ реаґувало на переслідування українського народу російськими й польськими окупантами, влаштовуючи масові віча й демонстрації, як от: віче проти насильницької пацифікації в Галичині (15 листопада 1930 року), віче на допомогу українським селам на Гуцульщині (22 травня 1932 року), протест проти переслідування українців поляками – повішення Василя Біласа і

Дмитро Галичин

(Закінчення на стор. 11)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Преса в Україні вже не вільна

НЮ-ЙОРК. — Стан свободи преси в Україні за минулий рік занепав і тепер оцінений як „частково вільний", мовиться в оприлюдненому 2 травня звіті правозахисної організації „Freedom House" („Дім свободи"). Організація звернула увагу, що йдеться про неґативну тенденцію в Україні, яка раніше тривалий час була серед найкращих за свободою преси в реґіоні. Але після приходу до влади минулого року Президента Віктора Януковича ця свобода зменшилася. Правозахисники, серед іншого, нагадують, що радіостанції і телекомпанії, які критикували владу, повтрачали частоти. Також в Україні зросло незаконне переслідування й залякування журналістів, що призвело до поглиблення самоцензури. Занепад свободи преси протягом минулого року спостерігався й загалом у світі, заявили дослідники організації. Звіт оприлюднений напередодні Всесвітнього дня свободи преси, що відзначається 3 травня. На початку цього року „Freedom House" уже так само перевів Україну з вільних до категорії „частково вільних" за загальним станом свобод у країні після минулорічної зміни влади. А наприкінці минулого місяця „Дім свободи" видав спеціяльний звіт про згортання демократії в Україні за влади В. Януковича, названий „Сиґналом тривоги". *(Радіо „Свобода")*

„Наша Україна" провела з'їзд просто неба

КИЇВ. — Провідник партії „Наша Україна" Віктор Ющенко закликав політичні сили та „всю націю" виступити на підтримку денонсації „харківських угод" та газової угоди 2009 року з Росією. Про це він заявив під час X з'їзду партії, що відбувся 27 квітня під стінами Верховної Ради. Ухвалену резолюцію з цього питання учасники з'їзду „просто неба" передали в Адміністрацію Президента України. Партія Реґіонів назвала цей протест опозиції „черговою провокацією". В. Ющенко назвав „харківські угоди" політичною помилкою, яка призвела до того, що українська нація зазнала фінансових втрат. Також ці угоди, на думку провідника „Нашої України", становлять загрозу суверенітетові України. „27 квітня 2010 року увійде до історії України як день ганьби. З кожним роком українська нація буде давати належну оцінку цим подіям", – сказав В. Ющенко. Українці мають сказати „ні" цим угодам, оскільки вони не вирішують ні політичні, ні економічні, ні соціяльні проблеми. У той же час В. Ющенко додав, що „харківські угоди" слід розглядати спільно з корупційною, за його словами, газовою угодою 2009 року, підписаною тодішнім прем'єром Юлією Тимошенко, оскільки Україна зазнала через неї багатомільйонних збитків. „Газові угоди і „харківські угоди" мають бути денонсовані як такі, що суперечать нашим інтересам. Це наша земля, і ми самі наведемо на ній лад без чужого війського чобота і моряцького черевика", – сказав В. Ющенко. Партія „Наша Україна" ухвалила також резолюцію щодо початку безтермінової кампанії „Владу під контролю!". „Ми допоможемо людям відстояти свої конституційні права. На це буде спрямована діяльність усіх партійних організацій, наших представників у парламенті та органах місцевого самоврядування", – сказано в резолюції. У документі також наголошується, що „Наша Україна" ставить перед собою завдання змінити нинішній режим. *(Радіо „Свобода")*

Активіст мережі „Опір" подав в суд В. Януковича

КИЇВ. — 21 квітня активіст Мережі громадянської дії „Опір" Андрій Левус звернувся з адміністративним позовом до Вищого адміністративного суду України про визнання дій Президента України Віктора Януковича протиправними та зобов'язання вчинити певні дії. Позов стосується підписаної 21 квітня 2010 року Президентом України Угоди між Україною та Російською Федерацією з питань перебування Чорноморської фльоти Російської Федерації на території України. Посилаючись на норми Конституції України, Закону України „Про порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території України" та Закону України „Про міжнародні договори України", позивач вважає, що діями Президента України стосовно підписання Угоди створено загрозу національним інтересам і національній безпеці України, економічній безпеці України, знехтувано правами народу України, порушено його особисті права, свободи та інтереси у сфері публічно-правових взаємин. 27 квітня в Києві відбулася всеукраїнська акція протесту „День опору окупації", метою якої було скасування „Харківських угод" та звільнення України від російських військових баз. Організатором заходу виступала мережа громадянської дії „Опір", за сприянням „Молодіжного Націоналістичного Конґресу", Всеукраїнського об'єднання „Тризуб" ім. Степана Бандери, Кампанії „Ми Всі", Комітету визволення політв'язнів та „Холодноярської ініціятиви". *(Прес-служба мережі громадянської дії „Опір")*

Інтеліґенція Одеси протестує

ОДЕСА. — Інтеліґенція Одеси висловлює свій рішучий протест з приводу намірів низки депутатів Одеської міської ради викреслити з історичної пам'яті одеситів імена Івана та Юрія Лип на основі вже прийнятого рішення історико-топонімічної комісії про перейменування однієї з одеських вулиць, названої на честь цих постатей. Чиниться тиск на одну з бібліотек міста, що названа на честь І. та Ю. Лип, з метою скасування цієї назви. Все це супроводжується русифікацією назв одеських вулиць, сказано в протесті. Члени історико-топонімічної комісії міської Ради обрали кулуарний шлях прийняття рішень, без громадських дискусій, консультацій з провідними спеціялістами України, помітними передвісниками якої були І. та Ю. Липи. Скасування імен українських постатей у топонімії Одеси, систематичне псування меморіяльних дошок та пам'ятників, – це історичне безпам'ятство, вандалізм, неприйнятні у будь-якому цивілізованому місті. Таким чином, популістськими гаслами та діями підміняються реальні господарські проблеми одеситів. В протесті підкреслено, що низка неґативних заяв, поширена останнім часом деякими засобами масової інформації (точніше, дезінформації) про І. та Ю. Лип є свідомим викривленням історичних фактів. І. та Ю. Липи були тісно пов'язані з Одесою, її українським культурно-освітнім життям; були не лише культурно-освітніми та громадськими діячами Одеси, але й державними діячами України. *(„Чорноморські новини")*

У Севастополі протестували проти „Харківських угод"

СЕВАСТОПІЛЬ. — 27 квітня в Севастополі близько 500 членів та активістів партії „Фронту змін" взяли участь у вічу „Чорноморська фльота стоїть. Де дешевий газ?". „Учасників віча з усіх боків оточили міліціонери – їх кількість приблизно дорівнювала кількості учасників віча. Севастопіль так і не побачив обіцяних щорічних 4 млрд. грн. інвестицій і виплат за базування російської фльоти. Адже мітична знижка за газ пішла у державний бюджет в якості плати за базування ЧФ, а Севастополеві ніхто так і не компенсував оренду 19 тис. гектарів безцінної курортної землі. Влада обіцяла Севастополеві нові робочі місця. Однак, безробітних у місті тільки за минулий рік стало на 1,500 більше. І 60 відс. з них звільнені з підприємств Чорноморської фльоти", – наголосив член ради партії Андрій Пишний. Учасники віча одноголосно підтримали резолюцію, в якій закликали до відставки Кабінету міністрів та денонсування „Харківських угод". У „Фронті змін" заявили, що міліція не випустила з Миколаєва та Дніпропетровська членів та активістів партії, які намагалися потрапити на віче у Севастополі, присвячене річниці підписання „Харківських угод". *(„Кореспондент")*

Харківські угоди видають за „вимушений крок"

КИЇВ. — Голова Верховної Ради України Володимир Литвин вважає підписання 2010 року харківських угод вимушеним кроком. „У нас іншого виходу не було", – сказав 1 травня В. Литвин. „Якщо іти за тою формулою ціни на газ, яка пропонувалася, треба було зупинити всю промисловість в країні. Все це змусило керівництво України ухвалити відповідне рішення", – розповів В. Литвин. Голова Верховної Ради також розкритикував ті політичні сили, які нині виступають за денонсацію відповідних угод. *(Радіо „Свобода")*

У Львові відбулася урочиста академія

ЛЬВІВ. — Львів 1 травня святкував 10-ту річницю приїзду Папи Івана Павла II. У храмі Преображення Господнього у Львові, у день беатифікації Івана Павла II, відбулася урочиста академія, організована Львівською Архиєпархією Української Греко-Католицької Церкви, спільно з Фундацією „Андрей" та Львівським відділенням Всеукраїнської національної музичної спілки. На площі Ринок було встановлено монітори, де в прямому режимі трансляції можна було побачити сам процес беатифікації і Молебні у церквах. „Коли 10 років тому він був у Львові, в ті дні Львів дійсно був святим місцем: спокій, порядок, толерантність, любов", – зазначив міський голова Андрій Садовий. У програмі урочистої академії – прем'єрне виконання ораторії Мирослава Волинського для солістів, хору, оркестру та читця „Totus Tuus" на тексти Івана Павла II, вірші Анни Волинської. Виконували ораторію зведені колективи: хор і оркестра лавреата національної премії ім. Тараса Шевченка, заслуженої академічної капелі України „Трембіта", Західній територіяльний Центр військово-музичного мистецтва, дитячий хор „Соломія" Львівської середньої спеціяльної музичної школи-інтернату ім. Соломії Крушельницької. *(УНІАН)*

У Чорткові заборонили червоні прапори

ЧОРТКІВ, Тернопільська область. — 29 квітня сесія Чортківської міської ради прийняла рішення про заборону використання на території міста символіки колишнього СРСР і червоних прапорів. У Всеукраїнському об'єднанні „Свобода" пояснили: „Ми, місцеві депутати, яким громада міста висловила довіру на місцевих виборах, будемо відстоювати інтереси наших краян і не допустимо вивішування знущальних для українців червоних ганчірок". Депутатську ініціятиву не підтримали представники Партії Реґіонів. (*„Зік"*)

Комуністи провели першотравневу демонстрацію

КИЇВ. — Представники Комуністичної партії України (КПУ) 1 травня провели у Києві демонстрацію, присвячену Міжнародному дню солідарности трудящих. Близько 5,000 осіб пройшли ходою Хрещатиком до Европейської площі, на якій відбулося віче. Учасники демонстрації несли транспаранти з гаслами: „Хай живе Перше Травня – День боротьби і протесту", „Права не просять, їх завойовують!". За словами провідника КПУ Петра Симоненка, першотравнева демонстрація у Києві символізує боротьбу українських трудящих за своє майбутнє. П. Симоненко та представники усіх обласних організацій КПУ перед демонстрацією поклали квіти до пам'ятника Володимирові Ленінові в Києві. *(„Укрінформ")*

Українська міліція хоче стати поліцією

КИЇВ. — Профспілка працівників органів внутрішніх справ пропонує перейменувати українську міліцію у поліцію. Автори законопроєкту пропонують провести переатестацію співробітників міліції, підвищити їм платню, позбавити її зайвих та дублюючих функцій, зменшити кількість співробітників і надалі залучати до поліції людей з вищою освітою. Законопроєкт зобов'язує поліцейських оперативно реаґувати на інформаційні запити журналістів, враховувати громадську думку і забороняє їм вступати в політичні партії. У свою чергу міністер внутрішніх справ Анатолій Могильов вважає першочерговим завданням якісно змінити українську міліцію і вже потім говорити про її перейменування у поліцію. *(„Газета по-українськи")*

МІЖНАРОДНИЙ КОМЕНТАР

Залаштунки антиукраїнських провокацій

Сергій Грабовський

10 квітня в Польщі десятки тисяч людей вийшли на вулиці вшанувати перші роковини смерти Президента Леха Качинського і тих 95 поляків, які загинули разом з ним в авіокатастрофі під Смоленськом. Демонстранти у Варшаві заповнили площу перед президентським палацом і вулицю Краківське Передмістя, яка веде від Замкової Площі до Нового Світу, тримаючи транспаранти й виголошуючи гасла проти чинного польського уряду та його прокремлівської політики. Але ні провідні польські, ні міжнародні засоби масової інформації – за всієї своєї багато разів декларованої неупереджености – не дали об'єктивної оцінки цій акції і її значимості.

Чому? З якого дива вільні мас-медія світу раптом почали чинити ледь не по-совєтськи? Чим загрожувала правда про цю варшавську маніфестацію Европі та Америці, а також певним силам у самій Польщі? Для багатьох загибель Л. Качинського та його однодумців у катастрофі насправді, попри удавані емоції, стала полегшенням. І для Польщі з її західніми партнерами, і для Варшави з Москвою (вже немає жодних перешкод у взаєминах між Росією та Польщею), і для всього Евросоюзу з Кремлем. Одне слово, Л. Качинський – власне, брати Качинські – та його „патріотично-архаїчна" політична сила заважали й заважають сьогодні надто багатьом. Їм створили (зокрема, й у польській пресі) якнайгіршу репутацію.

Відтак відверта брехня чи недомовки в мас-медія стосовно варшавської маніфестації 10 квітня – це вплив такої загальної настанови. Мовляв, не може бути великої кількости поляків, які проміняли б грошові вигоди від дружби з Москвою („Ґазпромом") на якісь там національні честь, гордість, самоповагу та інший старий мотлох (як називають усе це деякі польські постмодерністи).

Про автора:
Сергій Грабовський – український публіцист, історик і політолог, науковий редактор тижневика „Рейтинг", член Асоціяції українських письменників, кандидат філософських наук.

Геть відкидаємо увесь отой психічно нездоровий печерний антикомунізм та анахронічний націоналізм, слава майбутньому, в якому ми житимемо, не обтяжені поняттями „нація", „історична правда", „злочини тоталітаризму", „патріотизм" тощо – житимемо спокійно і весело (усе це теж пишуть у Польщі ті, хто волів би, щоб демонстрації так званих політичних марґіналів 10 квітня узагалі не було).

На жаль, у сучасному світі все ще можна, всупереч засадам, на яких цей світ зріс і стоїть, вибудувати цілу систему брехні та замовчування стосовно того, що є небажаним, незручним або незрозумілим. І якщо такий підхід діє навіть щодо Польщі, яка є членом НАТО та Европейського союзу, шостою за економічною потугою країною об'єднаної Европи, активною учасницею інтеґраційних процесів та оплотом свободи слова Центрально-Східньої Европи, то що вже казати про інших.

І передусім про нашу Україну, яку послідовно відштовхують від Европи, супроводжуючи це збайдужінням до українців як недорікуватої та фактично неповноцінної нації. Бо ж системи, які діють усупереч загальній логіці історичного проґресу, не виникають самі, не з'являються спонтанно. Вони є наслідком чиїхось цілком усвідомлених (цілераціональних, як кажуть філософи) зусиль, хоча й постають на певному об'єктивному ґрунті, передусім неуцтва, надмірних амбіцій та розумових лінощів загальнонаціонального маштабу.

Утім, там, де є дія, можлива й протидія. Та передусім слід визначити, якою буде та дія, що має на меті деконструкцію і деструкцію об'єктивних процесів. Нічого нестандартного в ній немає (зрештою, московські спецслужби насправді інтелектуально не такі вже й потужні, вони використовують старі шаблони) – представити українські демократичні й патріотичні сили, власне, всю опозицію, крім, так би мовити, реєстрової, себто дозволеної владою, як неонацистів, різунів, антисемітів та ворогів проґресу.

Звинувачення стандартні, їхня основа закладена ще в 1920-их роках, потім додалися певні новації під час Другої світової війни; схожі карти розіграні й проти покійного Президента Л. Качинського та нинішньої польської опозиції. При цьому одночасно здійснюються й провокації з метою викликати різку та не завжди стриману реакцію з боку опозиції всередині України, й ідеологічно обробляються певні реґіони та верстви населення в потрібному руслі, влаштовуються максимально гучні акції европейського маштабу. Ось, приміром, нещодавно в Парижі відбувся круглий стіл на тему „Зростання правонаціоналістичної загрози в Україні як тенденція европейської політики". У ньому разом з делеґатами від української влади брали участь представники аж 28 країн Европи. Учасники заходу дійшли висновку: вся Европа переживає сплеск ідеології правого екстремізму, але особливе занепокоєння викликає становище в Україні.

Чому? Виявляється, за словами голови Харківської облдержадміністрації Михайла Добкіна, саме в Україні „радикальні націоналістичні організації відкрито виступають за героїзацію нацистських пособників, закликають до перегляду підсумків Другої світової війни". А за словами народного депутата Вадима Колесніченка, об'єднання „Свобода" та інші націоналістичні організації відкрито підбурюють до вигнання з країни всіх неукраїнців. Інший реґіонал Олександер Фельдман закликав колеґ з Европи підтримати зусилля українських парламентаріїв щодо посилення покарань за пропаґанду неонацистських поглядів в Україні.

Ще один народний депутат, Олег Царьов, представив учасникам дискусії видану Антифашистським форумом України брошуру „Цитатник українського націоналіста". У ній зібрані, як заявив О. Царьов, екстремістські висловлювання Романа Шухевича, Степана Бандери, Олега Тягнибока, Юлії Тимошенко, Віктора Ющенка; вона буде надіслана посольствам країн Евросоюзу. А незадовго перед цим у тому самому Парижі відбувся европейський єврейський форум, на якому Віктор Янукович був відзначений нагородою „за послідовну боротьбу проти героїзації фашизму". За пів року до цього учасник обох згаданих акцій О. Фельдман заявив, що нинішнього українського Президента підтримують єврейські організації Америки.

Додамо до цього недавній виступ депутата-акордеоніста Яна Табачника, який не тільки звинуватив 85 відс. журналістів у тому, що вони є лакеями, а ще й запустив у своїй російськомовній

(Закінчення на стор. 17)

Посол США Дж. Тефт...

(Продовження зі стор. 1)

цевий ґльобальний тріюмф політичного й економічного лібералізму.

„Те, свідками чого ми є, ймовірно, – не просто кінець холодної війни або завершення певного періоду повоєнної історії, але кінець історії як такої… Тобто, прикінцевий пункт ідеологічної еволюції людства і універсалізація західньої ліберальної демократії як остаточної форми людського правління", – писав Ф. Фукуяма.

А вже наступного 1993 року інший поважний американський мислитель, Сем'юел Гантінґтон з Гарварду, опублікував у журналі „Форін аферз" не менш знаменитий і контроверсійний есей під назвою „Зіткнення цивілізацій?".

С. Гантинґтон (який пізніше розвинув свої думки у книзі) писав, що суспільства розділені по культурологічних кордонах – Західнє, Східнє, Іслямське і т.д. – і що немає універсальної цивілізації. Кожний культурологічний бльок дотримується своєї окремішньої низки цінностей.

Роздивляючись цю частину світу, С. Гантінґтон вважав, що Україна і Росія загалом належать до одного бльоку цивілізації і тому схильні знайти спільну мову, хоч це і нелегко, але водночас він порушував питання, чи не належать культурологічно західні частини України, з довшим досвідом життя під польською, литовською та австрійською владами, до західньоевропейського бльоку, і чи не оберуть вони навіть відокремлення від східньої України.

За два минулі десятиліття незалежности України багато хто, вхопившись за гантінґтонівську аналізу, висловлював думку, що Україна лежить на своєрідному розламі між Заходом і Сходом, між демократією і більш авторитарною моделлю. Для багатьох ця школа думки означає, що Україна повинна вибрати або Захід і демократію, або ж Схід і відсутність демократії.

Погляди С. Гантінґтона нещодавно знов виявилися у центрі уваги у зв'язку з революцією в багатьох частинах арабського світу. Тепер багато хто говорив, що С. Гантінґтон помилився, що культурологічний контекст або цивілізаційний вибір не є фундаментальним чинником. Фундаментальний чинник – це прагнення усіх людей, у тому числі народів арабського світу, жити у вільному і демократичному суспільстві.

У блискучій статті в „Ню-Йорк Таймс" 4 березня оглядач Дейвид Брукс переконливо пише про помилковість погляду С. Гантінґтона:

„У ретроспективі, я б сказав, що Гантінґтон припустився фундаментальної помилки атрибуції, приписавши до основоположних рис ті якості, які, власне, визначаються контекстом. Він казав, що народи в арабських країнах… не є спраглі за плюралізмом і демократією, так, як ці речі розуміють на Заході. Але зараз виглядає, що вони просто жили за обставин, які не дозволяли… цій духовній спразі вийти на поверхню… Але ж виглядає ясним, що багато людей в арабських країнах якраз поділяють універсальне прагнення свободи. Вони відчувають, що є універсальні права людини, і почуваються ображеними, коли їм у них відмовляють".

Я думаю, так само можна сказати і про Україну. Гантінґтонівський штучний поділ на західню і східню Україну був помилковим. Так, очевидно є історичні відмінності й традиції. Але я вважаю, що якими б, врешті решт, не були взаємини України з її сусідами з Европейського союзу на заході (а я певен, що більшість українців хоче бути частиною Европи і Европейського союзу) та з її російськими і білоруськими сусідами на сході й півночі, я думаю, український народ більш ніж ясно дав зрозуміти, що хоче свободи, незалежности і демократії – коротко кажучи, універсальних прав усіх людей визначати своє майбутнє.

І тут ми підходимо до наступного засадничого моменту. Я вважаю, що демократія і модернізація ідуть пліч-о-пліч. І в Україні це є правдою так само, як і будь-де в світі. У серйозній статті, опублікованій у журналі „Форін аферз" у 2009 році два професори, Рональд Інгелгарт з Мишиґенського університету і Крістіан Вельзель з Бременського університету, вказують, що наростає обсяг емпіричних доказів, „які підтримують теорію, що економічний і технологічний розвиток призводить до послідовної сукупности соціяльних та економічних змін… і вони також призводять до зростаючих масових вимог демократичних інституцій та чутливішої поведінки еліт. Ці зміни збільшують імовірність появи демократії, у той же час роблячи війну менш прийнятною для громадськости".

Трохи далі у цій статті вони пишуть: „Прагнення демократії та самостійности – універсальні устремління. Вони можуть бути підпорядковані потребі виживання і порядку, коли саме виживання загрожене, але вони перетворюються на вищий пріоритет, коли виживання забезпечується усе ліпше. Засаднича мотивація до демократії – людське прагнення свободи вибору – починає відігравати усе важливішу ролю. Люди усе більше наголошують свободу вибору у політиці і вимагають політичних свобод та демократичних інституцій".

Що для України означає бути зрілою демократією? У чому будуть вигоди демократії для українців у практичному аспекті? Коли Бил Клінтон відвідав Україну як Президент США майже 11 років тому, він, промовляючи до великого зібрання людей на Михайлівській площі, сказав слова, які доречні й сьогодні:

„Я знаю, у вас були розчарування, і ваша мрія не здійснилася вповні. У вас є ваш голос, але ви

(Закінчення на стор. 19)

АМЕРИКА І СВІТ

Іван Павло II зарахований до лику блаженних

ВАТИКАН. — 1 травня Іван Павло II офіційно зарахований до лику блаженних. У католицькій традиції це останній ступінь перед зарахуванням до лику святих. Церемонію у Ватикані очолив Папа Бенедикт XVI, який був одним з головних прихильників беатифікації свого попередника. Раніше повідомлялося, що в Римі почалися урочистості з нагоди беатифікації Івана Павла II. (*„Кореспондент"*)

Королівське весілля – вінчання Віліяма і Кейт

ЛОНДОН. — Принц Віліям – другий у лінії спадкоємців британського престолу – і Кейт Мідлетон, яка отримала титул герцоґині Кембриджської, 29 квітня взяли шлюб у Вестмінстерському абатстві в Лондоні. Під час церемонії Кейт пообіцяла „любити, втішати і поважати" принца Віліяма. Як і мати принца Віліяма, Діяна, К. Мідлетон вирішила не вживати слів „коритися чоловікові". Тисячі осіб вітали молодят, які в кареті проїхали від Вестмінстерського абатства до Бакінґгемської палати, де пізніше з'явилися для традиційного поцілунку на бальконі. До них приєдналися королева Єлизавета II та інші члени королівської родини. Над Лондоном з нагоди весілля пролетіли військові літаки. Це – найбільше святкування у британській королівській родині після весілля батьків принца Віліяма – принца Чарльса і принцеси Діяни, які одружилися 30 років тому. Архиєпископ Кентерберійський провів шлюбну церемонію. Вестмінстерське абатство було прикрашене білими квітами, і шістьма велетенськими кленами і двома грабами, які символізують витривалість. Віліям був одягнений в червону форму полковника Ірляндської ґвардії, відповідно до свого найвищого почесного військового титулу. Віліям і Кейт брали участь у плянуванні свого весілля, від вибору музики до квітів і весільного торта. Пряму трансляцію з Лондону дивилися сотні мільйонів телеглядачів у понад 180 країнах світу. На церемонії були присутні близько 1,900 гостей, зокрема 40 членів британської королівської родини, а також десятки членів королівських родин з інших країн. На весілля, однак, не просили світових провідників. Близько 650 гостей запрошено на обід у Бакінґемській палаті та близько 300 близьких друзів і родичів – на прийняття увечорі, після якого була дискотека. (*Бі-Бі-Сі*)

Білий Дім розповсюдив свідоцтво про народження Б. Обами

ВАШІНҐТОН. – 27 квітня Білий Дім розповсюдив більш детальну версію документу, який свідчить про те, що 44-ий Президент США Барак Обама народився у США. Це було зроблено для того, щоб розвіяти сумніви у тому, що глава американської держави народився в країні, яку очолив. У документі підтверджується, що Б. Обама народився на Гаваях 4 серпня 1961 року. Раніше американський мільярдер Доналд Трамп засумнівався в тому, що теперішній Президент США народився на території США. Д. Трамп зажадав від Б. Обами надати оригінал свідоцтва про народження. Через місяць Б. Обама спростував звинувачення, заявивши, що народився на Гаваях. На початку 2010 року Д. Трамп заявив про те, що він, можливо, буде кандидувати на становище Президента США. (*„Кореспондент"*)

Осаму Бен Ладена вбили у Пакистані

ІСЛЯМАБАД, Пакистан. — Американські сили вбили засновника і провідника „Аль-Кайди" Осаму Бен Ладена. Як повідомив під час прямого телезвернення з Білого Дому пізно увечері 1 травня Президент США Барак Обама, акцію було проведено у Пакистані.

За словами американських посадовців, Центральне розвідувальне управління (ЦРУ) виявило О. Бен Ладена в оточеному мурами будинку в містечку Аботабад, що на північ від Ісллямабаду. О. Бен Ладена, застрелили пострілом в голову. Також загинули троє інших осіб, включно з одним з його синів. Як повідомила американська преса, тіло О. Бен Ладена поховали в морі.

О. Бен Ладена звинувачували у низці злочинів, включно з нападами 11 вересня 2001 року у Ню-Йорку та Вашінґтоні. Він очолював список осіб, яких розшукують США. Б. Обама сказав, що на сьогодні це – найбільше досягнення в зусиллях Америки побороти „Аль-Кайду".

США попередили свої посольства по всьому світі, про можливість помсти „Аль-Кайди" у відповідь на вбивство О. Бен Ладена.

Тим часом пакистанський „Талібан" погрожує помститися Пакистанові та США після повідомлення про смерть О. Бен Ладена.

Влада Пакистану назвала вбивство О. Бен Ладена значним ударом проти терористичних організацій світу. Міжнародна громадськість привітала новину про знищення О. Бен Ладена. Франція похвалила американців за наполегливість у полюванні на провідника „Аль-Кайди". Росія назвала вбивство важливою віхою. А Британія застерегла, що це не означає, що загроза екстремізму зникла.

У Вашінґтоні біля Білого Дому після повідомлення про новину зібралися натовпи людей з американськими прапорами, вигукуючи „США!, США!". Після півночі тисячі людей, дехто навіть у піжамах, зібралися в Ню-Йорку на місці, де стояв Центр світової торгівлі, зруйнований внаслідок нападів 11 вересня 2001 року.

Раніше інших провідних членів „Аль-Кайди" ловили у великих містах Пакистану, включно з одним з її провідників Халіфом Шейхом Мохамедом.

О. Бен Ладен схвалив напади 11 вересня, в результаті яких загинули 3,000 осіб, заявивши згодом, що результат перевищив його очікування. Він майже 10 років уникав американців та їхніх союзників, попри те, що за його голову обіцяли 25 млн дол. Його смерть буде значним ударом по „Аль-Кайді", але, як кажуть, вона також може спричинити нову хвилю тероризму.

Президент Б. Обама сказав, що у серпні його повідомили про можливе місцеперебування О. Бен Ладена. „І нарешті, минулого тижня я визначив, що ми мали досить інформації, аби вдатися до дій, і затвердив акцію для затримання О. Бен Ладена, аби він постав перед судом," – сказав Президент США. (*Бі-Бі-Сі*)

У Канаді владні консерватори здобули більшість на виборах

ОТАВА. — У Канаді Консервативна партія нинішнього прем'єрміністра Стівена Гарпера, за даними попередніх вислідів парляментських виборів, що відбувалися 2 травня, здобула більшість місць у Палаті Громад канадського парляменту – 167 з 308. Таким чином, вона зможе самостійно сформувати правий уряд більшости. Голоси лівих виборців цього разу поділилися: досі інша з двох найпотужніших канадських партій, Ліберальна, втратила більш як половину місць і стає в новому парляменті третьою. Другою ж буде ще одна лівоцентристська Нова демократична партія. Значних втрат зазнав сепаратистський Квебекський бльок, який виступає за незалежність переважно французькомовної провінції Квебек – він отримує тільки 4 місця порівняно з 47 у попередньому парляменті. При цьому в виборах, що відбуваються за мажоритарним принципом, програли в своїх округах і не пройшли до парляменту голови Ліберальної партії і Квебекського бльоку. Також уперше до Палати Громад пройшла Зелена партія, яка здобула одне місце. Ці висліди ще не остаточні; затверджені результати мають оголосити не пізніше, як через три тижні після виборів. Консервативна партія на чолі зі С. Гарпером отримала найбільше голосів і на двох попередніх виборах, 2008 і 2006 року, але тоді не мала понад половини місць у Палаті Громад і формувала уряд меншости. (*Радіо „Свобода"*)

Концентрація влади в Україні загрожує демократії

НЮ-ЙОРК. — Неурядова організація „Freedom House" („Дім Свободи") 28 квітня оприлюднила спеціяльний звіт під назвою „Сиґнал тривоги: захист демократії в Україні", де йдеться про те, що за рік президентства Віктора Януковича Україна пережила тривожне згортання демократичних практик та прав людини. Восени Україну вперше за довгий час віднесли до „частково вільних" країн. Автори звіту звертають увагу на наступ на засоби масової інформації, вибіркове переслідування опозиціонерів, посилення втручання Служби безпеки України, а також на те, що український парлямент занадто м'який та лояльний до виконавчої влади. Звіт підготували з висновків праці спеціяльної місії, яка працювала в Україні в лютому 2011 року. Її ініціювали після того, як восени в оцінюванні „Freedom House" Україна з категорії „вільних країн" потрапила до „частково вільних". Водночас представники неурядової організації визнають, що деякі проблеми, про які йдеться у звіті, існували в Україні і до приходу до влади В. Януковича. Натомість експерти кажуть, що останні тенденції є дуже хвилюючими. Найбільше занепокоєння в організації викликає консолідація влади, яка ставить Україну на шлях до авторитарного режиму, вибіркове правосуддя, а також зростання поширености самоцензури. Українська влада покищо не коментувала звіт. Раніше представники влади не раз відкидали подібні звинувачення, твердячи про їхню необґрунтованість. (*Бі-Бі-Сі*)

Сили НАТО вбили сина та онуків Кадафі

ТРІПОЛІ, Лібія. — Внаслідок ракетного нападу сил НАТО у Тріполі 1 травня загинув наймолодший син полковника Муамара Кадафі – Саїф аль-Араб Кадафі. Сам М. Кадафі на час нападу також перебував у будинку сина, але залишився живий та неушкоджений. Лібійський уряд заявив, що загинули також троє онуків М. Кадафі. У заяві НАТО йдеться, що цілями нападу були військові об'єкти, і що вона шкодує, що були втрачені життя. На місці комплексу, де жив син полковника М. Кадафі, утворився величезний кратер. 29-річний Саїф аль-Араб – менш відомий, ніж його брат Саїф аль-Іслам – навчався у Німеччині і нещодавно повернувся у Лібію. Наразі немає незалежних підтверджень його загибелі та трьох онуків М. Кадафі, а також присутности у будівлі самого М. Кадафі. Лібійські повстанці розпочали кампанію проти 40-річного правління полковника М. Кадафі у лютому цього року. Від минулого місяця їм допомагають війська міжнародної коаліції, які діють згідно з мандатом ООН. Речник лібійського уряду наголосив, що останній напад порушив міжнародні закони. 30 квітня НАТО відкинула пропозицію про перемир'я, висловлену М. Кадафі, твердячи, що спочатку його сили повинні припинити напади на цивільних. М. Кадафі в телеетері закликав до перемир'я і переговорів з НАТО, аби припинити авіоудари проти його сил. Швайцарський уряд 3 травня оголосив про викриття потенційно незаконних банківських вкладів провідників Лібії, Тунісу і Єгипту – М. Кадафі, Зіна Ель Абідіна Бен-Алі та Г. Мубарака загалом майже на 1 млрд. дол. Операції з цими грішми заблоковано. (*Бі-Бі-Сі*)

У 2010 році у світі було вбито 102 журналістів

ВАШІНҐТОН. — У доповіді Міжнародного інституту преси сказано, що 2010 року у світі було вбито 102 журналістів. Найбільш небезпечним місцем для журналістів, як і раніше, залишається Азія – там було вбито 40 представників світових засобів масової інформації (ЗМІ). Ще 32 кореспонденти загинули в країнах Латинської Америки, 15 осіб – в африканських країнах, вісім – на Близькому Сході і в Північній Африці. В Европі у 2010 загинуло сім журналістів. Найнебезпечнішою країною для представників ЗМІ став Пакистан, де у 2010 році були вбиті 16 журналістів. На другому і третьому місцях – Мехіко і Гондурас. (*„Українська правда"*)

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Єпископи проявили велику відвагу

(Роздуми Митрополита Стефана Сороки після виборчого Синоду УГКЦ 21-26 березня 2011 року)

Святіший отець Папа Бенедикт XVI охарактеризував рішення Виборчого Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви щодо вибору свого наймолодшого єпископа Верховним Архиєпископом, як прояв відважности. Ця оцінка наштовхнула мене на роздуми про пережите. І справді, 40 єпископів учасників Синоду продемонстрували неабияку відвагу. У процесі вибору й обдумувань ми прислухалися до Святого Духу. А це потребувало відваги. Це вимагало, щоб ми звільнилися від наших власних уявлень про те, що було можливим чи що мало б статися. Ми були покликані прислухатися до вказівок Святого Духу в атмосфері молитви, в якій ми опинилися.

Виборчий Синод розпочався днем обговорення: ми ділилися нашим розумінням, чого потребує Церква сьогодні. Ми роздумували над природою провідництва, потрібного для розвитку вже добре утвердженого управління, започаткованого нашим попереднім Верховним Архиєпископом Кардиналом Любомиром Гузаром. Були почуті певні додаткові роздуми щодо нашої спільної візії Церкви, яку почали розвивати в комітетах єпископи, духовенство та миряни, уповноважені на це Синодом єпископів.

Наступного дня ми відслужили Архиєрейську Божественну Літургію в Соборі св. Юра у Львові, молячись за втручання Святого Духу в процес вибору нашого верховного пастиря. Прекрасний катедральний хор підносив наш дух в молитві й роздумуванні над посланням, виголошеним о. Борисом Ґудзяком в його літургійній проповіді. Впродовж дня, коли ми молилися й розмислювали про втаємничений процес, до якого ми приготовлялися, о. Б. Ґудзяк запропонував нам два додаткові роздуми.

Дні виборчого Синоду були позначені періодичними молитвами й великопосними відправами в каплиці реколекційного центру Патріярха Йосифа Сліпого в Брюховичах, містечку на околиці Львова. Приготування до виборчого Синоду було бездоганне: нас чекали спеціяльні кабінки для голосування та бюлетені з іменами всіх повноправних єпископів. Ми молилися за керівництво Святого Духу перед кожною виборчою сесією. І це сталося.

Вирішальна виборча сесія, на якій було обрано нового Верховного Архиєпископа, відбулася швидко і переконливо. Я думаю, що кожен з нас на якусь мить завмер, вражений й здивований тим, що щойно сталося. А тоді ми терпеливо очікували, поки новообраний кандидат відповідав на запитання, чи він приймає вибір. Наш новообраний верховний пастир почув і прийняв запрошення Святого Духу. Запрошення було таке переконливе, що ним не можна було зневажити. То ж він смиренно прийняв його. Реакцією була – спільна велика радість.

Духовенство, монашество та вірні очікували оголошення про те, хто посяде Патріярший престіл, гостро реаґуючи на чутки й припускаючи, що ж відбувається на закритій, під охороною, виборчій сесії. Вибори проходили під вартою шести-восьми міліціонерів, які охороняли ворота комплексу, не дозволяючи будь-кому зайти чи вийти. Були підготовлені й підписані обов'язкові документи, складено обітницю виконання уряду. Папський нунцій Архиєпископ Іван Юрович, виконуючи свій обов'язок, виніс їх, щоб послати Святішому Отцеві на затвердження.

Ми терпеливо чекали на формальне проголошення й затвердження Святішим Отцем в Римі, в празник Благовіщення Пресвятої Богородиці за Григоріянським календарем, в той сам день, коли наш новообраний Верховний Архиєпископ прийняв рукоположення на пресвітера. Наша Пречиста Мати опікувалася становленням цього новообраного духовного пастиря свого українського народу.

Нашою наступною зупинкою був Український греко-католицький собор Воскресіння Господнього в Києві, де в неділю, 27 лютого, новообраний духовний пастир нашої Церкви був возведений на престіл Верховного Архиєпископа. Собор був заповнений духовенством, монашеством та вірними. Стоячи, вони слухали першу проповідь Святослава Шевчука.

Учасниками й свідками цього були Патріярх Григорій III (Леґем) Антіохійський з Греко-Мелхітської Апостольської Церкви Антіохії, 40 українських католицьких єпископів, Папський Нунцій Архиєпископ І. Юрович і Секретар Конґреґації у справах Східніх Церков Кирило Василь та багато єпископів з інших Східніх Католицьких Церков, представники трьох Українських Православних Церков в Україні. Усі, хто зібрався в цьому майже що закінченому святому храмі, молилися за новоутвердженого духовного провідника Української Греко-Католицької Церкви в світі. Святий Дух діяв. Сміливість усіх, хто обрав бути присутнім, переважила.

Після торжеств відбувся обід на 1,000 осіб. Поміж багатьох почесних гостей, які прибули, щоб особисто скласти привітання Верхо-

(Закінчення на стор. 17)

Єрархи Української Католицької Церкви в США у Ватикані, в соборі св. Петра, біля поховання Блаженного Івана Павла II.

Фото: УКЦ, Архиєпархія Філядельфії

Патріярх Святослав і єрархи Української Католицької Церкви під час зустрічі з Послом України у Ватикані Тетяною Іжевською.

Україну тягнуть під прапор неволі

Той червоний радянський прапор, під яким чинилися криваві репресії проти нашого народу, винищувався духовний й інтелектуальний цвіт нашої нації, прапор, під яким українська земля двічі, у 1921-му 1932-1933 роках, встелялася трупами мільйонів убитих навмисним голодом українських людей, той прапор, що був зловісним символом національної неволі України, знову хоче заступити собою небо над нею. 21 квітня глуха до незагойних ран в нашій національній душі депутатська більшість Верховної Ради 260 голосами схвалила заініційований комуністами закон, який зобов'язує громадян країни вивішувати на так званий „День перемоги" (9 травня), поряд з державним прапором, червоний прапор колишнього СРСР. Згідно з цим законом, „прапор Перемоги" має відповідати виглядові прапора 150-ої Ідрицької стрілецької дивізії, який був встановлений в Берліні над рейхстагом.

Тенденція настільки прозора, що свідоме українство не повинно мати жодних ілюзій. Річ тут зовсім не в „святі перемоги" , та й що, властиво, святкувати – перевагу червоного фашизму над фашизмом коричневим? Річ у тому що міт перемоги є для сьогоднішньої Росії ідеологічною основою відновлення імперії, але без поновного проковтування України Москва не годна досягнути цього, тому метастази фальшування історії з'явилися в окупованому україножерами українському парляменті.

Чому ж депутатська більшість не зважила на осторогу з боку опозиції, що дане рішення, по-перше – наруга над пам'яттю мільйонів українців, убитих в СРСР, а про-друге – воно безпотрібно внесе нові розколи в українське суспільство? Тому що, як сказав в інтерв'ю для Бі-Бі-Сі член фракції „Наша Україна–Народна самооборона" В'ячеслав Коваль, „йдеться про виконання російського замовлення. Це робиться або за прямою вказівкою Кремля, або нинішня українська влада копіює те, що робить Москва. Це знущання над Україною як державою".

Не вплинуло на реґіоналів і комуністів намагання провідника партії „Фронт змін" Арсенія Яценюка привести їх до тями: „Я звертаюся до цієї так званої більшости. Якщо ви не любите Українську державу, якщо ви ненавидите український народ, якщо це не ваша країна – віддайте українські пашпорти, мандати депутатів і їдьте туди, де вивішують червоні прапори". Ні, вони цього не зроблять, не поїдуть нікуди, вони хочуть довести справу до того, щоб в Україні не зосталося жодного свідомого українця.

Є тільки одна гідна відповідь на цю червонопрапорну ганьбу: опір! Цілком погоджуємось з цими висновками кореспондента київської російськомовної газети „Комерсант-Україна", громадянина Російської Федерації Артема Скоропадського: „Українці мусять зрозуміти, що це рішення парляменту є перевіркою на готовність нації до цілковитиого і безумовного підкорення нинішньому режимові Віктора Януковича. І якщо українці не бажають цього, то безбожних червоних прапорів, залитих кров'ю мільйонів „мертвих і ненароджених", не повинно бути в українських містах. Вивішуйте 9 травня на своїх будинках національні прапори або повстанські червоно-чорні знамена. Зривайте і знищуйте паршиві червоні шмати. Покажіть, хто є господарем на українській землі".

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net
Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

ТРАВЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

„Я зрадникам свого народу руки не подаю"

3 травня 1924 року більшовицькі майстри смерти звели з білого світу, замаскувавши свій злочин імітацією самогубства, великого українця Миколу Міхновсього. Нестерпним більмом в московському оці був цей непохитний діяч – ідеолог українського політичного самостійництва, ерудит-адвокат, блискучий публіцист, автор громоподібної праці „Самостійна Україна", засновник і провідник перших на Наддніпрянщині проукраїнських масових рухів – Революційної Української Партії і Української Народної Партії. Це був саме той випадок, коли людину можна вбити, але неможливо вбити її дух, наскрізну ідею її життя.

Й коли тепер нерідко чуємо, що наші часи – бідні на провідників значного політичного і людського формату, на високу національну честь і гідність, на почуття обов'язку перед рідним народом, перед нацією, бідні на готовність до самопожертви в ім'я правди і справедливости, то не поспішаймо погоджуватися з цим, бо ж ми живемо не тільки у часі, але й у вічності, в безперервному історичному процесі, і в ньому діються такі дива, що недлуга політика може відразу на другий день стати попелом, а те, що віддалене від нас десятками і сотнями літ, палахкотить безсмертним вогнем.

Отож відпаде потреба у багатьох-багатьох знаних сьогодні політиках і в усіх політиканах, якщо ми введемо в живий контекст нашого сучасного національного життя це незгасне полум'я – діяльний патріотизм, ясний політичний світогляд і святу вірність Україні українського самостійника і соборника М. Міхновсього.

„Свята вірність Україні" – не просто гарні слова, а сутність біографії цього нащадка давнього козацького роду, вихованого батьком-священиком, котрий принципово провадив Богослуження українською мовою.

У політичний вир М. Міхновський упірнув з головою ще студентом Київського університету св. Володимира, коли пристав до „Братства Тарасівців", запропонувавши цьому молодіжному рухові чітку ідеологію та оранізаційні засади.

Закінчивши правничий факультет, М. Міхновський відкрив у Харкові власну адвокатську практику і невдовзі вславився талановитим і переможним захистом засуджених до страти українських революціонерів – братів Шеметів. Той направду леґендарний процес викликав серед українців велике піднесення. Згодом Олена Теліга у своєму пристрасному есеї „Партачі життя" згадала характерний випадок після суду над братами Шеметами: коли Володимир Короленко, на той час уже відомий російський письменник, підійшов до адвоката, щоб привітати з перемогою, і простягнув йому руку, почув від М. Міхновського: „Я зрадникам свого народу руки не подаю". Нечемно? Ах, як нам нині бракує такої „нечемности"!

Так само нечемною здалася зросійщеній інтеліґенції і схибленим на соціялізмі ліберам тонесенька брошурка „Самостійна Україна" видана в 1900 році у Львові тисячним накладом. Тексту такої смислової й емоційної напруги українство доти не читало: „...Українська інтеліґенція стає до боротьби за свій народ, до боротьби кривавої та безпощадної. Вона вірить у сили свої і національні, і вона виповнить свій обов'язок. Вона виписує на своєму прапорі сі слова: одна, єдина, нероздільна, вільна, самостійна Україна від Карпатів по Кавказ".

Чи автор випереджував свій час? Ні, це його довкілля відставало від часу, лякаючись нібито безперспективної боротьби з Москвою. В очах цього малорасєйського переляку хіба було аж так важливо, якою мовою мав бути напис на пам'ятникові Іванові Котляревському в Полтаві? А для М. Міхновського це було життєво важливим, тому на заборону українського напису він відгукнувся вогненним „Одвертим листом до міністра Сип'ягіна": „Українська нація мусить скинути панування чужинців, бо вони огиджують саму душу нації. Мусить добути собі свободу, хоч би захиталася ціла Росія! Мусить добути собі визволення з рабства національного та політичного, хоч би пролилися ріки крови!".

Такий же радикальний текст створених ним „Десяти заповідей" для члена Української Народної Партії. Ось три з них:

– „Україна для українців! Отже, вигонь звідусіль з України чужинців-гнобителів.

– Усюди і завжди вживай української мови. Хай ні дружина твоя, ні діти твої не поганять твоєї господи мовою чужинців-гнобителів.

– Шануй діячів рідного краю, ненавидь його ворогів, зневажай перевертнів-відступників – і добре буде цілому твоєму народові й тобі...".

Цей радикалізм, ця безкомромісна проукраїнськість врятували б українську національну революцію 1917-1921 років, якби не політичне баговиння, в яке втягнули тодішню Україну її провідники, соціялісти-федералісти, вперто зіґнорувавши обстоювану М. Міхновським істину, що без сильного війська українська революція обернеться трагедією поразки.

Тільки шляхетні, правдиві з собою і світом люди знали йому ціну. Тому вдумуймося у слова, написані вже після смерти великого патріота його близьким другом і однодумцем Варфоломієм Євтимовичем: „Микола Міхновський – це українська стихія, лише опанована сильним та благородним інтелектом. Він був високосвічений і досвідчений правник... тонкий психолог, щасливий ініціятор, видатний організатор, блискучий промовець, талановитий публіцист, розумний і тактовний керманич, мілітарист з інтуїції, добрий знавець нашої минувшини, історичної та побутової, революціонер, тип людини, здатної на рішучий чин. Вихований на добрій українській традиції, в українському селі, Микола Міхновський був прекрасним взірцем української расової культури, був українським аристократом у властивому значенні цього слова".

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Фестиваль береже спадщину

Мені випала честь вислухати виконавців музичного фестивалю Холмщини, Підляшшя, Надсяння та Лемківщини в Городку біля Львова 3 жовтня 2010 року. Досі відбулося вже дев'ять фестивалів. Головний організатор – Ярослав Спільник, депортований з Холмщини, йому допомагали Надя Зятик та Дарія Грецко. Я. Спільника підтримують Львівська рада та обласна державна адміністрація, Городоцька міська рада та районні організації. У підготуванні фестивалю допомагає Всеукраїнське товариство депортованих українців „Закерзоння" та його підвідділи з Холмщини, Підляшшя, Лемківщини та Надсяння.

Фестивалі-конкурси відбуваються під назвою „Пісні незабутнього краю". Символ цих імпрез – відлітаючі журавлі та вірш Петра Гоця:

Нема ніколи нам спокою,
Нема спокою нам ніде
Допоки доля нас рукою
У рідний край не приведе.

Фестиваль, на якому мені пощастило побувати, зробив на мене величезне враження, бо я розумію біль душі та сльози в очах всіх людей, які були насильно депортовані, з допомогою комуністів-москалів, з рідних земель.

Започаткували музичні фестивалі у 2001 році, й відтоді вони з побільшеною кількістю учасників – народних хорів, декляматорів, солістів співів, бандуристів – знайомлять слухачів з народною музикою та мовними діялектами. Більшість учасників фестивалю виступають у вже забутих мовних діялектах, виконують народні пісні, приповідки, граючи на сопілках та народних інструментах, які успадкували від своїх бабусь та дідусів. Цим вони зберегають усну словесність, яка не була записана, а передавалася з уст до уст в кожному селі.

Тепер ці пісні вже записані, музично оброблені та зберігатимуться для нових поколінь. Виконавці вдягнені в народні костюми своїх областей, які відрізняються кольорами та взірцями вишивки, пошиттям та загальним виглядом. Всі вони творять велику, але відмінну чудову цілість.

На музичний фестиваль з'їхалися музичні колективи з східної України, Волині та Галичини. Було важко вибрати тих, хто заслуговує на перше, друге чи третє місце, тому я хотіла запропонувати всім дати першу нагороду за ту велику працю, посвяту та любов до народної музики своїх дідусів і бабусь, яку вони з таким великим відданням зберігають.

Приїхали на фестиваль і п'ять молоденьких студенток та один студент з Любліну, які теж зберігають свою рідну мову, музику своїх батьків, які живуть тепер біля Білостоку. Вони відвідали церкви в Городку, багато почули, збагатили свої душі та повезли в Польщу роздмухані іскри любови. Вони зустріли багато молодих людей, які говорили українською мовою та спільно з ними звеличали українську народну пісню та музику.

Любов Василів-Базюк,
Торонто

Чи Іван Дем'янюк міг змаліти?

Чи людина з плином життя зростає чи її зріст зменшується? Це запитання виглядає іронічно, бо ми всі знаємо, що зріст кожного з нас зменшується, коли ми доживаємо старшого віку. Інакше не буває.

Тепер оборона Івана Дем'янюка на його найновішому мюнхенському суді повернулась до службового посвідчення, яке нібито виставили йому в керівництві концтабору, де він, згідно з твердженням звинувачення, служив. Це посвідчення свого часу критично оцінили адвокати.

Під час переслідування І. Дем'янюка у 1980-ті роки я написав статтю, яку помістив тоді один з вашінґтонських часописів. Я писав тоді про фотографію І. Дем'янюка, яка показувала його в повному зрості, коли він нібито служив у концтаборі. Цей зріст в 1940-их роках був нижчим, ніж зріст І. Дем'янюка під час процесу в Ізраїлі.

Я тоді звернув увагу читачів на неправдоподібність зростання дорослої, навіть вже старшої людини, якою в той час був І. Дем'янюк. Згідно з фізіологією зросту, він мусів би з бігом часу втратити зріст, а не виростати. В той час ніхто не звернув на мою статтю уваги, але І. Дем'янюка ізральський суд виправдав. Тепер саме час до цієї справи повернутися.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

Ми повинні плекати добро

Християнський світ у травні навчає дітей шанувати матір на День матері. І це дуже важлива справа, зокрема тепер, коли так швидко руйнуються етичні вартості родинного життя і немає пошани дітей до матерів, до старших. Також окремі матері не шанують життя, викидаючи немовлят на смітники.

Постає велике й важливе завдання вказати світові на незрівнянно високу Христову оцінку кожної живої душі.

Християнський світ у червні святкуватиме історичну подію – Зіслання св. Духа, коли Господь дав Церкві велике доручення – бути свідками Христа, від Єрусалиму, почавши аж до кінців світу. Тому найбільшим і найважливішим завданням християн є проповідь Христової Євангелії для кожного народу його рідною мовою.

Василь Фіняк,
Давнерс-Ґров, Ілиной

В Казахстані чекають на допомогу

Рада оборони і допомоги українцям (РОДУ) Українського Конґресового Комітету Америки щиро дякує д-рові Богданові і Богданні Худьо за щедру пожертву на оплату освітлення у новозбудованій церкві в столиці Казахстану – Астані, яку вони зробили в пам'ять їхніх покійних родичів. Це не тільки незнищимий пам'ятник для покійних, а й добро для великої громади.

Першу щедру й велику пожертву склали Христина Сеник і Христина Кульчицька з Філядельфії, за яку збудовано ще у 2000 році майже половину церкви у Павлодарі, Казахстан. В часі моїх відвідин церкви, крім чисельних подяк від парафіян жертводавцям, я бачив, як люди хрестяться, проходячи попри таблицю з прізвищами жертводавців.

Останнім часом українська спільнота в Америці видала великі суми грошей на різні цілі й потреби в Україні, одначе, рідкісно можна побачити якусь подяку за ці дари. Жертводавці чекають на підтвердження дарунків, бо, як відомо, часом важко зароблені гроші потрапляють до рук різних негідників. На жаль, наша спільнота не подумала раніше про контрольний засіб для впевнення, чи пожертвувані фінанси зужито згідно з призначенням.

Українська громада з села вуглекопів Шидерти, Павлодарська область в Казахстані, просить допомогти збудувати, якщо не церкву то хоч недільну школу, яка може також послужити за церкву. Для цього потрібно 25 тис. дол.

Звертаємось до всіх людей доброї волі з проханням хоч малими пожертвами допомогти збудувати пам'ятник колишнім каторжникам у Казахстані.

Пожертви просимо висилати на адресу: UCCA, 203 Second Ave., New York, NY 10003. Чеки виписувати на UCCA-RODU, зазначивши ціль пожертви.

Іван Буртик,
голова РОДУ,
Кліфтон, Ню-Джерзі

Гість з США Іван Буртик на Службі Божій в Саптаєві, Казахстан.

Українці – одна родина

Це дуже добре, що Патріярх Української Православної Церкви Київського патріярхату Філарет був присутній на інавґурації нового представника Української Греко-Католицької Церкви Святослава Шевчука в столиці України.

Ми, українці, нарешті виросли і зрозуміли, що всі ми є християни – і греко-католики, і православні. Усі ми українці – від Ужгороду до Луганська. У всіх нас – одна батьківщина і одна держава.

Демократія є дивиною для багатьох українців, бо більшість з них виросла під диктатурою російських царів або комуністів. Ще виростуть два або три покоління українців, доки вони усвідомлять, що вони живуть у своїй українській державі. А п'ята російська колона на Донбасі не спить, бо Росія без України як риба без води.

Повернення до Москви не буде, бо українці пам'ятають Голодомор 1932-1933 років та інші нещастя. Ми мусимо дбати один про другого, бо ми усі – брати по крові, бо Україна нас усіх єднає у одну націю.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

Це була приємна несподіванка

Дякую за публікацію мого листа і віршів Зіни Гіленко з Благодатного, що на Донеччині. Мені надзвичайно приємно, що українські читачі Америки познайомилися з поезією цієї дивовижної людини і хоч трохи – з мальовничим селом Благодатне.

Мені дуже хочеться, щоб з моєю рідною степовою Донеччиною, що багата не тільки підземними скарбами, а й щирими працьовитими людьми, ближче знайомилась наша діяспора.

Ваша газета дуже цікава. Ми з подругою прочитали її всю. З. Гіленко одержала „Свободу" в Благодатному швидше від мене. Зателефонувала мені, була дуже схвильована. Публікація для неї була приємною несподіванкою.

Надія Кучер,
Тернопіль

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Організаційний звіт Українського Народного Союзу за 2010 рік

Христина Є. Козак,
Головний секретар

2010 рік був надзвичайно діяльним для секретарів відділів – з уваги на приготування до 37-ої Конвенції Українського Народного Союзу, що відбулася в Центрі української спадщини на Союзівці 20-23 травня. Незважаючи на додаткову працю конвенційних приготувань та економічну кризу, несприятливі умови для продажу пенсійних грамот і традиційних грамот життєвого забезпечення, УНСоюз перевищив усі свої сподівання у продажу вищезгаданих забезпечень. Прихід з пенсійних грамот і з грамот життєвого запезпечення зріс з 35,916,516 дол. у 2009 році до 50,465,577 дол. у 2010 році., віддзеркалюючи збільшення на 14,549,061 дол. або 40.51 відс.

Кілька ключевих моментів спричинилося до зросту нашого підприємництва в 2010 році, це – ініціятиви в ділянці продажу, збільшення обсягу реклям та конкурентних продуктів, відданість працівників Головної канцелярії, активність секретарів і професійних продавців забезпечення УНСоюзу.

Любов Стрілецька

Евген Осціславський

Микола Філь

Ukrainian National Association, Inc.
Organizer's Report By Annual Premium
January 1, 2010 - December 31, 2010

Organizer's Name	Policy Count	Face Amount	Annual Premium
*Lubov Streletsky	25	$82,000	$14,922.55
**Eugene Oscislawski	21	2,900,000	9,706.75
*Nicholas Fil	14	580,000	6,424.00
*Oleg Palaschenko+	2	750,000	3,407.50
Myron Pylypiak	6	75,000	2,421.25
Motria Milanytch	2	20,000	2,000.00
Joseph Chabon	7	230,000	1,897.20
Ulana Prociuk	4	40,000	1,840.00
Joyce Kotch	9	115,000	1,713.65
Myron Kuzio	4	95,000	1,499.50
Alice Olenchuk	6	55,000	1,124.95
Michael S. Turko	2	7,000	1,028.35
Adam Platosz	2	20,000	1,010.00
Zoyana N. Keske	2	15,000	810.00
Eli Matiash	4	20,000	807.50
Barbara Boyd	1	15,000	780.00
Eugene Osidacz	2	20,000	687.50
Nicholas Diakiwski	5	40,000	665.25
Peter Hawrylciw	1	10,000	520.00
Judith Hawryluk	1	10,000	520.00
*Michael Koziupa	3	15,000	514.55
Oksana Lopatynsky	3	15,000	497.90
Adolph J. Slovik	4	55,000	439.10
Michael Shean	3	15,000	433.70
George Fedorijczuk	3	35,000	426.00
*Stephanie Hawryluk	5	25,000	400.40
*Maya Lew	1	10,000	364.30
Myron Luszczak	2	10,000	348.70
Alexandra Dolnycky	2	10,000	333.45
George Soltys	2	10,000	333.10
Alexandra Lawrin	1	5,000	310.00
Natalie Shuya	5	25,000	214.50
Lida Kolodchin	1	5,000	205.00
Stanley Plocharczyk	2	40,000	200.80
Genet Boland+	2	5,000	176.20
*Gloria Horbaty	1	5,000	170.30
Stefan Lysiak	1	75,000	139.10
Nicholas Pryszlak	1	25,000	97.25
Stephanie Majkut	1	25,000	80.75
Eugene Gulysz	1	10,000	51.50
William Slovik	1	10,000	33.30
Oksana Koziak	1	25,000	26.00

* *General Assembly member*
** *UNA Executive Committee member*
\+ *Now deceased*

Професійні організатори УНСоюзу успішно співпрацюють з секретарями відділів, які також продають забезпечення у своїх місцевостях, тобто у штатах, де УНСоюз має на це право. Працівники Головної канцелярії, включно з тими працівниками, які мають ліцензії, завжди готові відповісти на запитання чи вирішити будь-яку проблему члена. Кожний відділ має призначеного представника у Головній канцелярії, що дає членам УНСоюзу кожночасну можливість знати свого представника та з ним співпрацювати. Ця особиста послуга дає УНСоюзові перевагу, чого не мають великі забезпеченеві компанії. Члени УНСоюзу не є для нас тільки цифровою статистикою, але живою громадою, нашими членами, котрі є надзвичайно важливими для УНСоюзу.

Всі групи взаємно допомагають собі осягнути рівень професіоналізму в наданні членських послуг, котрі віддзеркалюють постійний ріст УНСоюзу у прибутках з пенсійних грамот і грамот традиційного життєвого забезпечення.

У 2010 році було продано 243 поліси життєвого забезпечення на суму 8,786,000 дол. з річними вкладками 233,559.65 дол. Традиційні грамоти життєвого забезпечення становили 59 відс., термінові – 27 відс. вивінувальні –14 відс від загальної суми проданого життєвого забезпечення. Пляни страхівок УНСоюзу є якісним забезпеченням з нижчими цінами, – від того часу, коли почали вживати книгу вкладок 2009 року. Зобов'язання, взяті між членом і УНСоюзу, є довголітніми і віддзеркалюють повну довіру членів до УНС як до сильної та професійної організації, котра залишається на наступних 100 років.

Найбільш успішні секретарі відділів входять до „Клюбів чемпіонів" УНСоюзу, котрі базуються на кількості придбаних нових членів. З приємністю повідомляю, що у 2010 році найуспішнішим відділовим секретарем, одиноким членом „Клюбу визначних організаторів 2010"стала Любов Стрілецька.

„Клюб визначних організаторів – 2010"

25-29 членів

	ч. членів	сума забезп.
*Любов Стрілецька (Від.10)	25	492,000 дол.

** Член Головного Уряду УНСоюзу*

Наступні секретарі кваліфікувалися на почесне членство в Клюбах Будівничих УНСоюзу та Відданих Союзовців:

„Клюб будівничих УНСоюзу – 2010"

10-24 члени

	ч. членів	сума забезп.
*Евген Осціславський (Від. 234)	21	2,900,000 дол.
*Микола Філь (Від. 13)	13	580,000 дол.

„Клюб відданих УНСоюзівців – 2010"

5-9 членів

	ч. членів	сума забезп.
Джойс Коч (Від. 39)	9	115,000 дол.
Йосиф Чабон (Від. 242)	7	230,000 дол.
Мирон Пилипяк (Від. 496)	6	75,000 дол.
Аліс Оленчук (Від. 112)	6	55,000 дол.
Микола Дяківський (Від. 161)	5	40,000 дол.
*Стефанія Гаврилюк (Від. 88)	5	25,000 дол.
Наталія Шуя (Від. 452)	5	25,000 дол.

Ще іншим мірилом успіхів є прихід від зібраних річних вкладок. Кожна аплікація на життєве чи пенсійне забезпечення приходить з першою вкладкою. У 2010 році троє осіб вирізнилися у цих заходах.

*Любов Стрілецька (Від. 10)	14,922 дол.
*Евген Осціславський (Від. 234)	9,706 дол.
*Микола Філь (Від. 13)	6,424 дол.

Щоб всесторонньо підсумувати досягнення продажу життевого забезпечення в 2010 році, треба згадати про суму купленого забезпечення. У цій категорії визначилися:

*Евген Осціславський (Від. 234)	2,900,000 дол.
*Олег Палащенко (Від. 102)	750,000 дол.
*Микола Філь (Від. 13)	580,000 дол.

Продаж пенсійних грамот є рушійною силою для УНСюзу. Професійні організатори продали найбільше пенсійних грамот, але і помітний невеликий зріст і в продажі життевого забезпечення та вивінувальних грамот. Професійні продавці, що продавали пенсійні грамоти, тепер збільшують свою частку у продажі життєвого забезпечення УНСоюзу. Він становить 10 відс. у порівнянні до загального продажу.

УНСоюз висловлює свою вдячність усім особам, секретарям відділів і професійним організаторам за їхню забезпеченеву кампанію, проведену в 2010 році, та бажає ще більше успіхів у 2011 році.

У 2010 році продаж пенсійних грамот перевищив усі сподівання. 2009 рік закінчився з приходом 34,675,180 дол. з продажі пенсійних грамот, 2010 рік закінчився з 49,093,324 дол., що на 41 відс. більше, як у 2009 році. Ці суми віддзеркалюють не тільки нові продажі, але також додаткові депозити.

Ліцензовані секретарі відділів та працівники Головної канцелярії, які мають ліцензію, продали пенсійних грамот на суму 4,573,605 дол. а професійні організатори, які працюють за контрактом УНСоюзу – на суму 37,744,516 дол., що творить загальну суму 42,318,121 дол.

Троє визначних продавців УНСоюзу з продажу пенсійних грамот у 2010 році, що працюють у Головній канцелярії (ГК) були:

Оксана Станько, ГК (Від. 37)	1,320,955 дол.
Стефан Вох, ГК	1,028,697 дол.
Стефан Вельгаш, ГК (Від. 172)	601,368 дол.

У 2008 році УНСоюз розпочав посилено працювати в напрямку пошуку професійних продавців. Ця акція виявилася надзвичайно успішною. Аґенти між собою рекомендують і представляють УНСоюзу як солідну фірму з доброю

(Закінчення на стор. 9)

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.

AGENT LIFE AND ANNUITY PREMIUM RECAP REPORT
NEW BUSINESS - CWA ONLY
January 1, 2010 - December 31, 2010

Name	Life	Face Amt	Annl Prem	Sgl Prem	Life Prem	Annuity	Prem	Life & Annuity
**Tysiak, Gerald						4	$188,000.00	$188,000.00
**Fil, Nicholas	14	$580,000	6,164.40	$260.00	$6,424.40	10	148,628.97	155,053.37
Brodyn, Christine						2	114,135.47	114,135.47
Chabon, Joseph	7	230,000	1,897.20		1,897.20	2	99,423.40	101,320.60
Hawryluk, Judith	1	10,000		520.00	520.00	7	99,730.78	100,250.78
Bohdan, Michael						1	75,000.00	75,000.00
*Oscislawski, Eugene	21	2,900,000	9,186.75	520.00	9,706.75	1	50,000.00	59,706.75
Koziak, Oksana	1	25,000	26.00		26.00	2	48,203.61	48,229.61
**Horbaty, Gloria	1	5,000	170.30		170.30	2	25,000.00	25,170.30
**Streletsky, Lubov	25	492,000	14,922.55		14,922.55			14,922.55
Prociuk, Ulana	4	40,000	1,840.00		1,840.00	1	5,000.00	6,840.00
**Serba, Eugene						4	5,500.00	5,500.00
Palaschenko, Oleg +	2	750,000	3,407.50		3,407.50			3,407.50
Pylypiak, Myron	6	75,000	2,421.25		2,421.25			2,421.25
Milanytch, Motria	2	20,000		2,000.00	2,000.00			2,000.00
Kotch, Joyce	9	115,000	1,713.65		1,713.65			1,713.65
Kuzio, Myron	4	95,000	1,499.50		1,499.50			1,499.50
Olenchuk, Alice	6	55,000	1,124.95		1,124.95			1,124.95
Turko, Michael	2	7,000	56.35	972.00	1,028.35			1,028.35
Platosz, Adam	2	20,000	1,010.00		1,010.00			1,010.00
Hawryluk, Peter						1	1,000.00	1,000.00
Keske, Zoryana	2	15,000	810.00		810.00			810.00
Matiash, Eli	4	20,000	507.50	300.00	807.50			807.50
Boyd, Barbara	1	15,000		780.00	780.00			780.00
Diakiwsky, Nicholas	5	40,000	665.25		665.25			665.25
Hawrylciw, Peter	1	10,000		520.00	520.00			520.00
*Koziupa, Michael	3	15,000	514.55		514.55			514.55
Lopatynsky, Oksana	3	15,000	497.90		497.90			497.90
Slovik, Adolph	4	55,000	439.10		439.10			439.10
Shean, Michael	3	15,000	433.70		433.70			433.70
Fedorijczuk, George	3	35,000	426.00		426.00			426.00
**Hawryluk, Stephanie	5	25,000	140.40	260.00	400.40			400.40
**Lew, Maya	1	10,000	364.30		364.30			364.30
Luszczak, Myron	2	10,000	348.70		348.70			348.70
Soltys, George	2	10,000	333.10		333.10			333.10
Lawrin, Alexandra	1	5,000		310.00	310.00			310.00
Shuya, Natalie	5	25,000	214.50		214.50			214.50
Kolodchin, Lida	1	5,000	205.00		205.00			205.00
Boland, Genet +	1	5,000	176.20		176.20			176.20
Lysiak, Stefan	1	5,000	139.10		139.10			139.10
Pryszlak, Nicholas	1	25,000	97.25		97.25			97.25
Olenchuk, Alice	3	15,000	90.95		90.95			90.95
Majkut, Stephania	1	25,000	80.75		80.75			80.75
Gulycz, Eugene	1	10,000	51.50		51.50			51.50
Slovik, William	1	10,000	33.30		33.30			33.30
Total	**162**	**5,839,000**	**52,009.45**	**6,442.00**	**58,451.45**	**37**	**859,622.23**	**918,073.68**
CANADA								
**Osidacz, Eugene	2	20,000	687.50		687.50			687.50
Dolnycky, Alexandra	2	10,000	333.45		333.45			333.45
Home Office	2	50,000	480.25		480.25			480.25
Total	**6**	**80,000**	**1,501.20**		**1,501.20**			**1,501.20**
Home Office	45	2,202,000	13,839.34	4,665.00	18,184.34	84	3,631,517.31	3,649,701.65
Fraternal Agents	31	68,000	9,390.61	145,803.00	155,193.61	1129	37,744,516.60	37,899,710.21

*Member of the Executive Committee
**General Assembly Member
+ Now deceased

Організаційний звіт…

(Закінчення зі стор. 8)

обслугою та продуктами забезпечення. Заанґажовування професійних організаторів є тривалим процесом і відчиняє нові можливості для УНСоюзу.

Пожвавлення реклями у виданнях УНСоюзу та оголошень в інших засобах масової інформації, включаючи радіо, також причинилося до успіхів.

Пенсійних грамот продано в 2010 році на загальну суму 37,744,516 дол. Додаткових 16,000,000 дол. прийшло з відновлених поліс – наприклад, однорічну пенсійну грамоту відновлено на п’ятирічну, це дозволило власникові грамоти стати членом команди Вірних членів УНС, яка виплатить додаткових .25 відс. приходу до існуючих рат.

Дякуємо всім за добре виконану працю.

При цій нагоді вітаємо всіх нових членів і дякуємо їм за вступ до УНСоюзу – найстаршої та найбільшої української організації в світі.

Від скромних початків нашої організації в 1894 році, впродовж десятиріч XX ст. і до приходу XXI ст. ми обслуговуємо забезпеченеві потреби наших членів у США і Канаді та сподіваємося це успішно продовжувати і надалі. Ці факти додають нам гордости та самопевности іти в громаду, пропонуючи всі послуги УНСоюзу нашим членам.

УНС і громада – друзі на все життя!

* * *

За точнішими відомостями про забезпечення УНСоюзу, та допомогу у питаннях зміцнення фінансового майбутнього вашої родини, телефонуйте до ваших секретарів відділів або наших професійних продавців у Головній канцелярії на ч. 800-253-9862

Семінар юнацтва СУМ відбувся у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. – Величний історичний дім в Джорджтавні, де розміщене Посольство України, надав особливого характеру щорічному провідницькому семінарові юнацтва, організованому Спілкою Української Молоді (СУМ) в Америці, оскільки учасники розпочали свій дводенний вишкіл саме з відвідин Посольства.

На семінар було запрошено учнів вищої школи різного віку, які виявили свій провідницький потенціял та відданість у лавах СУМ.

Учасники обиралися на основі розгляду висунутих осередками кандидатур, ретельного добору та схвалення організаційного комітету.

Учасникам семінару, який відбувався 1-3 квітня, пропонувалися для розгляду теми провідництва, громадських зв’язків, керівництва проєктами, мотивації діяльности в неприбуткових організаціях.

Виклади провадила Неля Лавриненко, голова Крайової управи СУМ в Україні, знавець теорії та практики провідництва.

Посол України в США Олександер Моцик серед учасників семінару.
Фото: Уляна Блага

До програми семінару входила екскурсія в Посольстві, будівля якого має глибоке історичне значення з часів Президента Джорджа Вашінґтона. Учасники семінару зустрілися з Послом України в США Олександром Моциком, радником у справах культури Віктором Волошиним, радником зв’язків з українською громадою Василем Зваричем.

Наступного дня учасникам було доручено організацію проєкту від створення його концепції і до втілення. Цей практичний семінар провели Ліда Микитин-Воронка, Ґеня Кузьмович-Блага, Андрій Бігуном та Н. Лавриненко.

Провідники СУМ висловили щиру подяку Посольству за сердечність та гостинність, завдяки яким семінар був успішним.

Ліда Микитин-Воронка

Учасники семінару біля пам’ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні.
Фото: Уляна Блага

Практичні заняття учасників семінару.
Фото: Неля Лавриненко

Лекції про генеалогію викликали жваве зацікавлення

ЕДМОНТОН, Канада. – 31 березня відомий дослідник генеалогії та автор книги-бестселера „Ukrainian Genealogy: A Beginner’s Guide“ (Видавництво КІУС, 2007) Джон Пігач з Йорктону (Саскачеван) виголосив доповідь у серії лекцій Канадського Інституту Українських Студій (КІУС) на тему „Австрійські записи для дослідження галицьких родинних історій“.

Дж. Пігач, досліджуючи українську генеалогію, здійснив численні поїздки до архівів в Україні, Польщі, Чеській Республіці та Австрії.

У своїй доповіді Дж. Пігач розповів про записи, зроблені під час австрійського правління в Галичині і на Буковині (1772-1918), на основі яких українці, поляки, німці та люди інших національностей, які походили з Галичини, могли б реконструювати повсякденне життя багатьох поколінь своїх предків.

У 1782 році австрійська влада видала указ, згідно з яким провадження демографічними записами покладалося на Католицьку Церкву, а згодом і на інші Церкви. Більшість метричних записів починаються з 1784 року і можуть існувати у двох примірниках – парафіяльному оригіналі та єпископській копії. У церковних метричних записах міститься не просто інформація про дати народження, шлюбу та смерти: на основі цих документів можна досліджувати шлюби, рівень смертности, спалахи епідемій, професійну зайнятість та інші сторони життя селян. Парафіяльні реєстраційні записи, що збереглися в державних українських архівах та не мають ніяких приватних обмежень, були зняті на мікрофільми Церквою Ісуса Христа і можуть бути замовлені.

Згідно з указом імператора Франца, у 1817 році для Стабільного кадастру були створені мапи, які включали власне мапи, а також рисунки земельних наділів та різні тексти. На них можна знайти точне розташування родинного будинку та наділів. Кадастрові записи нині зберігаються в кількох архівах південно-східньої Польщі й західньої України. Було видано кілька топографічних серій мап реґіону, доступних сьогодні в інтернеті: http://lazarus.elte.hu/hun/digkonyv/topo/3felmeres.htm.

1 квітня Дж. Пігач виголосив другу доповідь перед переповненою авдиторією в Провінційному архіві Альберти, яка була організована спільно Альбертським товариством сприяння українським студіям та Генеалогічним проєктом „Альберта-Україна“.

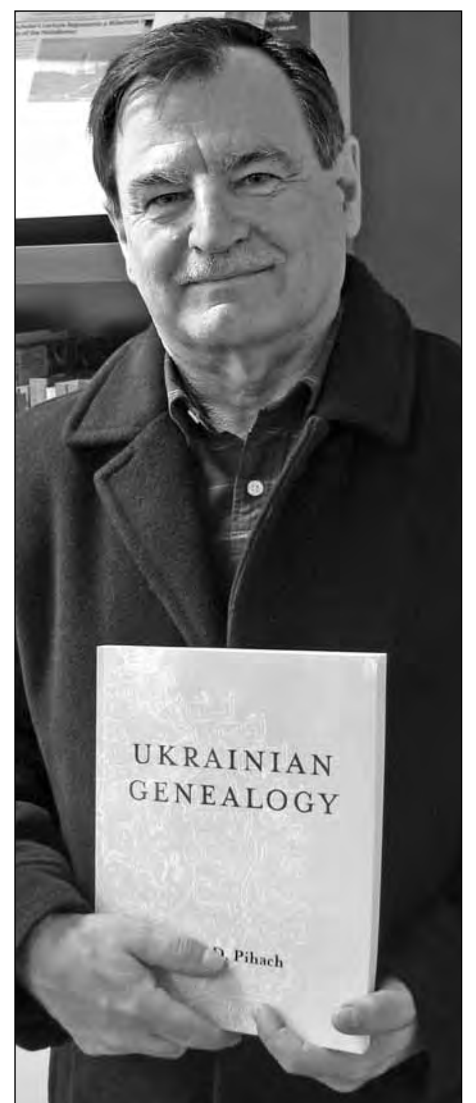
У своєму виступі „Від свого дому до дому предків: у пошуку українського коріння“ доповідач зосередився на більш практичних аспектах генеалогічних досліджень. Необмежений доступ до матеріялів в українських архівах, наявність мікрофільмів парафіяльних записів та численні електронні бази даних до невпізнання змінили цю ділянку.

У родинних історіях, написаних родичами, можуть міститися не лише назви предківських сіл, але й їхні імена. Місцеві й церковні історії часто включають місце походження предків іміґранта. Іншими можливими джерелами є некрологи та записи з демографічних установ і похоронних будинків.

Записи про натуралізацію, реєстраційні та військові записи 1940 року – надійне джерело інформації про місце народження предків-іміґрантів. У списку пасажирів, які вирушали за океан, є назви сіл, звідки вони виїхали. Знайшовши назву родинного села, можна знайти його місцезнаходження на мапі, а також його правильне написання й додаткову інформацію.

Книгу „Ukrainian Genealogy“ ще можна придбати у твердій (64.95 дол.) і м’якій (39.95 дол.) палітурці (плюс податок і поштові витрати; поза межами Канади – ціни в долярах США). Замовлення можна зробити через захищену електронну систему Видавництва КІУС за адресою http://www.ciuspress.com або зв’язавшись безпосередньо з видавництвом: CIUS Press, 430 Pembina Hall, University of Alberta, Edmonton, AB, Canada T6G 2H8; тел. (780) 492-2973; факс: (780) 492-4967; електронна пошта: cius@ualberta.ca.

КІУС

Джон Пігач презентує книгу „Ukrainian Genealogy: A Beginner’s Guide“.

Непохитний...

(Закінчення зі стор. 1)

Дмитра Данилишина у Львівській тюрмі „Бриґідки" (в Купер-Юніоні, Ню-Йорк, 29 січня 1933 року), „Державницька маніфестація" (в Карнеґі Гол, Ню-Йорк, 1 вересня 1935 року).

У всіх тих подіях Д. Галичин брав участь як промовець. На шостому конґресі „Об'єднання" (3 листопада 1933 року в Ню-Йорку), що проходив під кличем „Рятуймо Україну від голодної смерти", висунено вимогу перевірки американською комісією справи Голодомору й проголошено неділю 19 листопада „Неділею національної жалоби", а листопад – „Місяцем протесту проти московсько-совєтського голодовбивства України".

На тому конґресі Д. Галичина обрали фінансовим секретарем „Об'єднання". В 1938 році він належав до комітету участи американських українців у Світовій виставі в Ню-Йорку, а рік пізніше був рушійною силою у вічах і демонстраціях українських громад в обороні Карпатської України, в започаткуванні допомогової акції для цього та в писанні в тій справі численних листів до урядів Америки, Англії, Франції, Німеччини й Італії.

Вибух Другої світової війни в 1939 році поставив перед українською спільнотою в Америці нові й нелегкі завдання. Тому провід „Об'єднанння" видав заклик до заснування Всеукраїнського народного конґресу, що й здійснилось 14 травня 1940 року у Вашінґтоні, коли постав Український Конґресовий Комітет Америки (УККА). Його завданням було заманіфестувати перед широким світом право українського народу на вільний державний розвиток нарівні з іншими народами Европи й наладнати дальшу акцію тутешніх українських організацій на допомогу державницьким змаганням до самостійної України. Тоді таки промовляв Д. Галичин, вказуючи на потребу допомагати УККА матеріяльно й видавати англійською мовою бюлетень і журнал.

Такі публікації були дуже потрібними саме в 1940-их роках, коли в Америці ширилась спрямована проти УНСоюзу і УККА пропаґанда комуністичної преси і навіть американського радіо з його чільним коментатором Волтером Вінчелем. Вже в першому числі Бюлетеня УККА поміщено меморандум УККА до Державного секретаря Америки Кордела Гола, що саме тоді готувався до поїздки на конференцію у Москві. У ньому йшла мова про окупацію українських земель нацистською Німеччиною і комуністичним СРСР та було висловлено твердження, що для тривалого миру у Східній Европі треба дозволити Україні вирішувати свою долю.

В УККА Д. Галичин працював фінансовим секретарем, від 1956 року – президентом. Тут згадаємо тільки створення у Філядельфії 24 червня 1944 року З'єднаного Українсько-Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК). Ця добровільна допомогова організація співпрацювала з американським урядом і з міжнародними допомоговими аґенціями, давала українським утікачам, т. зв. „переміщеним особам" правну, моральну й матеріяльну допомогу і нарешті уможливила тисячам з них переселення в США, Канаду та інші країни. Д. Галичин завжди цікавився долею „переміщених осіб" і був дуже активним у праці ЗУАДК, зокрема у збірці фондів. На 22-ій конвенції УНСоюзу він вказував на велику користь приїзду „переміщених осіб" до Америки для української громади загалом, зокрема в час, коли серед давніших українських іміґрантів ширилось почуття зневохоти стосовно їх пов'язання з українським питанням.

Наприкінці 1952 року Д. Галичин був делеґатом т. зв. „Місії УККА до Европи". В цьому ж році він став одним з чотирьох ініціяторів спонзорованої УНСоюзом англомовної енциклопедії українознавства (іншими були: проф. Володимир Кубійович, д-р Л. Мишуга, проф. Кларенс А. Манінґ). Енциклопедія появилась друком в 1963 році в Торонтському університеті, а всі витрати покрив УНСоюз.

Символічним треба вважати пов'язання Д. Галичина з творчістю Тараса Шевченка. Ще учнем п'ятої кляси української гімназії в Рогатині (1912) він читав реферат на тему „Шевченко на засланні", 16 червня 1957 року виголосив промову при нагоді відкриття виготовленого Олександром Архипенком погруддя Т. Шевченка на Союзівці в Кергонксоні, Ню-Йорк, а на 24-ій конвенції УНСоюзу (25-31 травня 1958 року) причинився до її рішення побудувати пам'ятник Т. Шевченкові у Вашінґтоні.

Разом з проф. Романом Смаль-Стоцьким і д-ром Левом Добрянським Д. Галичин брав у тій справі участь у переслуханні з конґресменом Полом С. Джонсом, а як директор Комітету побудови цього пам'ятника вислав Джекобові К. Джевітсові, сенаторові з штату Ню-Йорк, листа-прохання почати акцію у цій справі (8 листопада 1958 року).

По несповна двох роках обидві палати Конґресу видали Спільну резолюцію, що уповноважнювала побудову пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні. Таким чином, вимріяний українсько-американською спільнотою пам'ятник Т. Шевченкові став дійсністю: 27 червня 1964 року його відкрив попередній Президент США (1953-1961) Двайт Д. Айзенгавер у присутності майже стотисячної маси людей, але, на жаль, у відсутності померлого Дмитра Галичина.

Для координації політичної діяльности УККА з іншими европейськими народними групами в США Д. Галичин дав почин до заснування в 1955 році Конференції американців центрального і східньоевропейського походження.

Як голова Конференції він виготовив „Заяву" про її тісну співпрацю з урядовими чинниками, а також з американськими і громадськими організаціями, які добачали руку Москви в різних актах вандалізму і вважали їх зброєю проти волелюбних народів, демократичного способу життя і проти безпеки Америки.

Вартою уваги є також стаття Д. Галичина „Пересторога: ми мусимо бути обачними до підривних комуністичних затій" (Український бюлетень УККА 5-6, 1-15 березня 1960 року).

Цю статтю він написав, реаґуючи на поміщений в „Ню-Йорк Таймсі" (16 лютого 1960 року) заклик сімох чужомовних прокомуністичних газет до Президента США з наміром спонукати його прийняти совєтську „політику коекзистенції". Тому що між підписаними під цим „Закликом" була також українська газета „Українські вісті", Д. Галичин наголосив, що ця газета є комуністичним пресовим органом та що українська громада не має нічого спільного з ним і його видавцями. Метою їхнього „Заклику" було обманути американську публічну опінію, скомпрометувати добре ім'я українців та їхню антикомуністичну діяльність.

Д. Галичин причинився багато до проголошення Конґресом США „Тижня поневолених націй" (від липня 1959 року), а 20-21 лютого 1960 року очолював делеґацію УККА на Конференції в Торонто у справі заснування Світового Конґресу Вільних Українців. Він помер трагічною смертю 26 березня 1961 року в Ню-Йорку.

Д. Галичин був зразком політичного і громадського діяча, провідника. Ледве чи щось відбувалось у житті української спільноти без його вагомої співучасти. Енерґійний, рішучий і надзвичайно працьовитий, він мав своїм прапором служби громаді, до якої належав, і всьому українському народові. До нього можна застосувати слова Івана Франка в поемі „Мойсей": „Все, що мав, у житті, він віддав для одної ідеї, і горів, і яснів, і страждав, і трудився для неї".

SUMMER CAMPS AT SOYUZIVKA!

Tennis Camp

Session: 6/26-7/7
$735 UNA member
$785 non UNA member
Kicks off the summer with 12 days of intensive tennis instruction and competitive play, for boys and girls ages 10-18. Attendance will be limited to 45 students. Room, board, 24-hour supervision, expert lessons and loads of fun are included. **Under the direction of George Sawchak.**

Roma Pryma Bohachevsky
Ukrainian Dance Academy Workshop

Session July 3-16
Fee $950 UNA member
$1,000 non UNA member
A vigorous 2-week dance training for more intermediate and advanced dancers ages 16 and up under the direction of the Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Foundation, culminating with performances on stage at our Cultural Festival Weekend.
Additional information http://www.syzokryli.com.

Tabir Ptashat

Session 1: 6/26-7/2
Session 2: 7/3-7/9
Ukrainian Plast Tabir for children ages 4-6 accompanied by their parents.
To register your child, please watch for registration forms appearing in the Svoboda and The Ukrainian Weekly in March and April, or for further information, please contact **Neonila Sochan at (973) 984-7456.**

Discovery Camp

7/17-7/23
$425 UNA member
$475 non UNA member
Calling all nature lovers for this sleepover program filled with outdoor crafts, hiking, swimming, organized sports & games, bonfires, songs and much more. Room, board, 24-hour supervision and a lifetime of memories are included! **Ages 8-15**

Ukrainian Heritage Day Camp

Session 1: 7/17-7/22 • Session 2: 7/24-29
$225 per child staying on premises
$275 per child staying off premises
A returning favorite, in the form of a day camp. Children ages 4-8 will be exposed to Ukrainian heritage through daily activities such as dance, song, crafts and games. Children will walk away with an expanded knowledge of Ukrainian folk culture and language as well as new, lasting friendships with other children of Ukrainian heritage. Price includes kid's lunch and t-shirt, and unless noted, is based on in-house occupancy of parent/guardian.

Chornomorska Sitch Sports School

Session 1: 7/24-7/30 • Session 2: 7/31-8/6
Weekly rate overnight stay $425
Daily commuter for the week $225
42nd Annual sports camp run by the Ukrainian Athletic-Educational Association "Chornomorska Sitch", for children ages 6-17. This camp will focus on soccer, tennis, volleyball and swimming, and is perfect for any sports enthusiast. **Please contact Marika Bokalo at (908) 851–0617, or email sportsschool@chornomorskasitch.org, for application and additional information.**

Roma Pryma Bohachevsky
Ukrainian Dance Camp

Session 1: 7/24-8/6 • Session 2: 8/7-8/20
$1,050 UNA member
$1,100 non UNA member
Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych (daughter of Roma Pryma Bohachevsky), this camp is for ages 8-16, and offers expert instruction for beginning, intermediate and advanced students. Room, board, 24-hour supervision, expert lessons and loads of fun are included. Each camp ends with a grand recital. **Attendance will be limited to 60 students**

UNA Estate Soyuzivka • PO Box 529 • Kerhonkson, NY 12446

For applications or additional information please contact Soyuzivka at 845-626-5641 or check our website at www.soyuzivka.com

Фестиваль Української Культури

на Союзівці

15-17 липня 2011

з України народна артистка **Марія Бурмака**

Спеціяльний гість **Василь Попадюк**

Школа Танцю
"DANCE WORKSHOP"
ім. Роми Прийми Богачевської
і багато більше...

Танці * Спів * Музика * Смачні страви * Ярмарок

Soyuzivka Heritage Center

www.soyuzivka.com
E-mail: soyuzivka@aol.com
216 Foordmore Rd, Kerhonkson, NY 12446

організатор-
Українська Народна
Фундація Інк.

Vendor info.
Тел. (203) 274-5579
heritageuki@optonline.net

Дзвоніть: (845)-626-5641

Слідкуйте за дальшими інформаціями

Фотовиставка і концерт – в Українському Інституті Америки

НЮ-ЙОРК. – 19 квітня в Українському Інституті Америки відкрилася виставка фотографій Майкла Форстера Ротбарта „Після Чорнобиля", яку супроводжує відеофільм під музику композитора Романа Гурка „Панахида жертвам Чорнобиля".

На відкритті виступив о. Бернард Панчук, потім слово взяв М. Ф. Ротбарт, який розповів про свої враження від поїздки до закритої зони Чорнобиля.

Музичну програму склали клясичні твори та музика українських сучасних композиторів. Кожному творові передував змістовний вступ, який давав віолончеліст Роман Борис. Це було особливо слушно, коли виконувалася нова для слухачів музика.

Перше відділення почалося з тріо Йозефа Гайдна (ч. 32, Ля-мажор, Hob. 15/18) — зачинателя клясичної симфонії, квартету, фортепіянового тріо та інших музичних жанрів. Основний принцип його творів – контраст викладу матеріялу, форми, драматичного та ліричного начала, жанровости. Виконання справило приємне враження добрим звуком, ідеальним злиттям тембрів інструментів.

Тріо відомого українського композитора Євгена Станковича „Епілоги" написане спеціяльно на замовлення „Ґрифон-тріо" (так називається ансамбль, що виконував програму). Написаний у 2007 році твір має декілька частин. Це лірична сповідь – сусідні експресіоністичні та імпресіоністичні моменти складаються у монолог самотности та пошуку контакту з світом.

Промовляють о. Бернард Панчук (зліва) і Майкл Форстер Ротбарт.

„Ґрифон-тріо" на сцені Українського Інституту Америки.
Фото: Володимир Ткаченко

Музика Валентина Сільвестрова – одного з зачинателів українського музичного аванґарду – цікава своїм нетрадиційним підходом до музичної форми. Контраст, як основа клясичного викладу музичного матеріялу може бути цілком відсутній. Твір близько годинного звучання може не підніматися за силою звуку вище меццо-форте. Композитор поринає у внутрішній світ героя, який медитує над основами життя, мікро- та макровсесвіту. Музика з'являється з тиші. „Скороминущість Моцарта" скоріше можна віднести до явища поставанґарду. Цей твір теж був написаний на замовлення „Ґрифон-тріо".

Інтонації та способи інструментального викладу використовують відомі клясичні кліше (як, наприклад, славнозвісні „альбертієві" баси), і в результаті твір перетворюється в свого роду суцільне загальне місце, де доволі важко зрозуміти — до чого ж тут Моцарт? А, мабуть, до того, що, використовуючи стандартні інтонації, звороти та форми, композитор створив глибоко індивідуального „ніколи неминущого" Вольфґанґа Амадея Моцарта (на відміну від В. Сільвестрова).

Друге відділення – тріо Людвиґа Бетовена (ч.7 „Ерцгерцоґ", Сі-бемоль мажор, Op. 97) – музика складна, драматична. Це – постійна дія, рух, зіткнення протилежностей, пошук діялогу між дійовими особами. Поза програмою прозвучало „Танґо" арґентинського композитора Астора Піяцоли.

Приємний звук і точність гри скрипки Аналі Патіпатанакун, глибина тембру і артистичність віолончелі Р. Бориса та вольова, впевнена гра і добрий звук піяніста Джеймі Паркера створили свято гармонії та майстерности.

Володимир Ткаченко

Вісті Фундації імені Івана Багряного
Травень 2011 року, ч. 129

Про книгу Михайла Воскобійника „Історія часу“

У видавництвах „Літературна Україна“ та „Ярославів Вал“ в Києві Фундація ім. Івана Багряного видала книгу Михайла Воскобійника „Україна-ХХ: національна ідея і чин“, яка містить публіцистичні статті автора, 70 листів І. Багряного до нього, бібліографію статтей автора в газеті „Українські вісті“ в 1948-1997 роках, пояснення скорочень назв установ, об’єднань та періодичних видань.

М. Воскобійник був одним з організаторів Фундації ім. І. Багряного. Статті зібрав і підготував до друку Сергій Козак – останній редактор газети „Українські вісті“. Нижче вміщуємо розповідь С. Козака про нове видання. Книгу М . Воскобійника можна придбати, приславши чек на 20 дол. до Фундації ім. І. Багряного.

Прадавня миргородська земля обдарувала нас славним українським родом Воскобійників, зокрема братами – Олексієм і Михайлом. Перший – відомий у світі підприємець, другий – не менш знаний професор історії, політолоґ, блискучий публіцист.

Оповідати про Михайла Воскобійника й справді можна (і треба) в багатьох іпостасях, адже він ще й голова Української революційно-демократичної партії (УРДП), чільник Державного центру Української Народної Республіки (УНР) в екзилі, співробітник радіо „Визволення“ (згодом – „Свобода“), професор престижних американських університетів і коледжів. І кожна з цих оповідей, певен, була б і яскравою, і змістовною. У тому то й полягає біда так званого „запізненого повернення“, що в Україні до проголошення незалежности мало що й знали (та чи й могли знати?) про цю особистість, адже, починаючи з часів Другої світової війни, він належав до перших лав української політичної еміґрації, тобто жив поза Україною, хоча й за таких обставин його життя – це змагання за незалежну Україну.

Свідченням самопосвяти українській справі є публіцистика М. Воскобійника. Це перша книжка публіцистичних праць відомого за межами України автора. До книжки ввійшли переважно публіцистичні, частково мемуарні публікації 1945-2000 років, які були надруковані у збірниках „Наші позиція“, „Наша боротьба“, у газеті „Українські вісті“. У цьому часописі – насамперед. Власне, газета й познайомила мене з М. Воскобійником. Адже 10 років (1991-2000), коли я редаґував еміґраційний часопис, була це й радість 10-річного спілкування з М. Воскобійником – вдумливим науковцем, шляхетною людиною, уважним редактором, відданим патріотом України.

Варто зауважити, що історію відомої в діяспорі газети „Українські вісті“ взагалі важко уявити без М. Воскобійника: скільки існувала газета – стільки ж тривала й плідна співпраця публіциста з цим виданням. Мало того, М. Воскобійник по війні сам редаґував це видання, яке тоді виходило в Західній Німеччині, чи не весь період існування газети належав до її редакційної колеґії, підносив рівень видання актуальними статтями.

Більшість уміщених в книзі статтей написано давно, частину з них – одразу по Другій світовій війні, але актуальність багатьох публікацій не згасла й понині. Під кожною статтею зазначено дату її виходу у світ, тож це своєрідна історія часу. „Історія часу“, витворена талановитим публіцистом М. Воскобійником: оглядові статті, спогади, доповіді, монографічні праці... Це, по суті, аналіза тієї доби, коли жив дослідник, і тієї історії, яку він творив. Зміст статтей – це думки і прагнення, це проблематика загальноукраїнського життя, яким жив і сам автор, і ціле покоління політичної еміґрації на чужині. Власне, це зріз прагнень політичної еміґрації, головним з-поміж яких було одне, найважливіше – побудова незалежної Української держави. М. Воскобійник належить до тих, хто сповна присвятив себе виборенню незалежности України.

Публіцистика М. Воскобійника – це маніфест віри в Україну і її народ. Він володів тим „перспективним мисленням“, дбаючи про державотворчі кадри в Україні, що й І. Багряний. Розглядаючи політичні сили, точніше „політичні кадри“ українського народу в підсовєтській Україні, М. Воскобійник, услід за І. Багряним, уважав, що „кадри ті колосальні, високої політичної школи, як і високого фахового і державницького вишколу. І той, хто опанує ті кадри, може боротися проти Сталіна за Українську державу...“. Сам публіцист присвятив себе цій боротьбі.

У центрі уваги М. Воскобійника – „українське питання“ не так у його еміґраційному ракурсі, як на Батьківщині, критична аналіза найвагоміших фактів суспільно-політичного життя українців в умовах тоталітарного приниження совєтським режимом і комуністичного поневолення. Його статті, зокрема ті, що ввійшли до цієї книжки, – це інтелектуальний внесок у відродження й розбудову незалежної Української держави. Публіцистиці М. Воскобійника притаманна майстерна інтерпретація історичних фактів, висока політична проникливість, ясність і чіткість авторської позиції.

Публікації, з якими читач ознайомиться в цій книжці, тематично розмаїті. М. Воскобійник-публіцист опікувався ґарантіями безпеки України (надто ж після концентрації всієї ядерної зброї в Росії), якісним складом української еміґрації, зміцненням симпатій до української справи на Заході; турбувався тим, щоб до української незалежности інші країни ставилися щонайменше толерантно і щоб Україна не була ізольована; переймався нелюдською політикою асиміляції і поступового знищення культури українського народу, порятунок від чого бачив тільки в державній незалежності; виступав за згуртування українських політичних сил, презентацію України у світі, у якому опинилися українці – політичні еміґранти.

„Мусимо бути свідомі, що майбутнє України багато залежатиме від того, чи і якою мірою скристалізується на еміґрації сильний та авторитетний – не тільки для українців, але й для чужинців – бльок демократичних партій як основа Національної Ради...“ – писав він у статті „За бльок демократичних партій“.

Як один з керівників Державного центру Української Національної Ради в екзилі (на еміґрації), М. Воскобійник уважав, що, передаючи добровільно повноваження УНР державним органам України, політична еміґрація „спричиниться до концентрації сил народу України і сил діяспори для спільної мети – допомоги державній владі у Києві для розбудови незалежної України“. А в статті „Тільки під національними прапорами“ („Українські вісті“, 1950) визначав кардинальне питання української національної політики, яке, на його переконання, полягало в тому, що „не існує ні одної української організації (на еміґрації), яка б в основу не клала принципу державної самостійности України і її соборности“, у чому, на глибоке переконання автора, і полягає „сила нашого народу“.

„Найважливіша зброя України – її внутрішня стабільність“, – наголошував в одній з статтей публіцист. В основі багатьох виступів М. Воскобійника – утвердження єдности українського народу. Багато уваги приділено духовному відродженню українців, розвиткові рідної Церкви. Низку статтей присвячено саме цій тематиці. Приміром, коли Українська Православна Церква в США (уже за незалежної України) пішла під омофор Константинополя, М. Воскобійник, як і його брат О. Воскобійник, виявив неабияку послідовність в обороні інтересів Української Православної Церкви Київського патріярхату, наголосив на потребі підтримати церкву з центром у рідному Києві, бо ж Вселенський патріярхат однаково озиратиметься на Москву, що, зрештою, відбувається й досі. М. Воскобійник дбав про консолідацію УПЦ як „твердої основи“ для державної незалежности України, а на смерть Патріярха Мстислава відгукнувся такими словами: „Серед багатьох заслуг Святішого Мстислава є насамперед та, що Він поставив УПЦ у тісний зв’язок з національно-державницьким прагненням українського народу і утвердив УПЦ як національну церкву в діяспорі“.

Перейнятися змістом зібраної в цьому томі публіцистики – це наблизитися до „історії часу“ – нашого українського часу, витворенню якого своїм талантом і патріотичною поставою прислужився М. Воскобійник. Він належав до славетної когорти борців, які наближали колосальні „державницькі перетворення в Україні“, котрі й настали 1991 року.

Сергій Козак,
головний редактор газети
„Літературна Україна“

Щиро дякуємо за підтримку!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви такі організації та особи: 1,500 дол. – **Фундація „Спадщина“ в Чикаґо,** яку очолює Юліян Куляс (з них 1,000 дол. – для Товариства української мови та 500 дол. – для діяспорної бібліотеки молоді в Миргороді на Полтавщині); 300 дол. – **Українська євангельська церква** в Юніоні, Ню-Джерзі, для журналу „Бористен“ в Дніпропетровську; 200 дол. – **Святослав Боженко** для журналу „Київ“; по 100 дол. – **Микола Сороколіт** для журналу „Березіль“, **Ігор і Алла Чернії** та **Анатолій Валюх-Брантон** для сиріт з фізичними вадами в Дніпропетровську, **Ольга й Іван Михайлюки** – в пам’ять Павла Коновала; 75 дол. – **Марія Сулківська** (з них по 25 дол. – для сиріт, у пресовий фонд бюлетеня „Наша Церква-Київський патріярхат“ та для Фундації ім. І. Багряного); 55 дол. – **Оля і Василь Карпенки** (з них 30 дол. – на пресовий фонд бюлетеня „Наша Церква-Київський патріярхат“ та 25 дол. – для сиріт); по 25 дол. – **Олександер Стрільбецький** – для сиріт та **Джоен Бамбіс** – в пам’ять П. Коновала.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям за пожертви й прохає підтримувати Фундацію ім. І. Багряного своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати сиротам, пресі та видавництвам, які тепер потребують допомоги в Україні.

„Збережемо писемну спадщину“

Ці слова Івана Багряного ми поклали в основу проєкту, метою якого є збереження писемних багатств закордонного українства у книжковому фонді Миргородської діяспорної бібліотеки ім. Галини Король, який останнім часом поповнився книжково-журнальними надходженнями з Канади і США. Зокрема пакунки з літературою надіслали Суспільна служба (Торонто), „Рідна школа“ (США), Оля Матула (Сестрицтво св. Ольги при Парафії св. Андрія у Вашінґтоні), Стефан Рожок (США).

Ми відчуваємо потребу у книжках нашого земляка – письменника Павла Маляра (останнє місце проживання – Сиракюзи, Ню-Йорк), а також хочемо розшукати біографічні дані про письменницю Олену Звичайну та її повість про Миргород „Селянська санаторія“.

Наша адреса: Бібліотека ім. Галини Король, вул. Ведмедівка, 55, Миргород, Полтавська область, 37600 Ukraine. Електронна адреса: sag52@ukr.net.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу: Bahriany Foundation, 811 S. Roosevelt Ave., Arlington Heights, IL 60005 USA. Сторінку редагує Олексій Коновал.

Залаштунки...

(Закінчення зі стор. 3)

телепрограмі „Честь маю запросити" політичний кліп, у якому, в стилістиці 2004 року, ототожнено націоналізм з нацизмом та використано відповідного штибу відеоряд: факельна хода з нагоди вшанування С. Бандери раптом перетворюється на ходу вояків нацистської Німеччини, а сам фюрер несподівано починає говорити українською мовою, закликає перейти Дніпро й заполонити вулиці Донецька...

Список таких провокацій можна продовжувати (чого лише варта діяльність іншого Табачника – Дмитра), але й без того зрозумілий задум режисерів та виконавців. Оскільки протестний рух в Україні (чи радше друга фаза Помаранчевої революції) неминуче матиме антиолігархічний характер, слід підстрахуватися вже зараз, створивши в частини європейців спотворене бачення й розуміння того, що відбуватиметься на їхніх очах.

Олігархів слід представити як цивілізованих великих підприємців, благодійників і спонзорів. Демократів же належить показати як радикалів, націоналістів – як неонацистів, борців з антиукраїнством – як антисемітів, ну а Віктора Януковича – як антифашиста України ч. 1, прихильника багатопартійної демократії та свободи слова, доброго й чесного, хоча в чомусь, можливо, і недосконалого політика, чиї помисли спрямовані до Европи...

Якщо врахувати, скільки в Европі завжди було „корисних ідіотів", якими вміло маніпулювали В. Ленін і Й. Сталін, Л. Брєжнєв і В. Путін, а на додачу до них – продажних політиків та журналістів, то окреслене вище завдання не є таким уже й фантастичним. А коли все назване ще й помножити на незнання про Україну, притаманне абсолютній більшості навіть відносно освічених західньоевропейців, то воно ще більше полегшується.

Якщо вже про Польщу вдалося пустити таку брехню, то чом би не спробувати демонізувати Україну? Не всю, а саме ту, яка вважає себе вільнолюбною й українською (не за етнічною, ясна річ, бо серед „землячків" завжди вистачало „дядьків отечества чужого", а за національною ознакою)?

Бо ж хто, крім европейських „корисних ідіотів" і куплених журналістів та політиків, може повестися на виступи доповідачів круглого столу, одні з яких самі постійно виголошують ідеї російського націонал-соціалізму, а інші забивають баки? Адже, скажімо, перегляд результатів Другої світової війни 20 років тому вже здійснила Велика історія – де він міститься на карті світу, той „великий і могутній Совєтський Союз"? І де поділ Німеччини на зони окупації, передбачений державами-переможцями? І де силоміць зліплені тоді воєдино, всупереч волі народів, Чехословаччина та Югославія? Та це не хвилює тих, хто прагне за будь-яку ціну зіграти на випередження: головне – якнайбільше словесної полови і хамства. А якщо хтось з українських громадян поведеться на численні провокації, то взагалі добре, можна буде всіх обурених оголосити антисемітами. А далі роздувати цю тему по всій Европі...

Тож висновок, як на мене, водночас і простий, і складний. Простий у тому сенсі, що є й час, й інтелектуальні ресурси, й об'єктивні підстави для того, щоб пошити в дурні творців новітніх мітів про українську опозицію. Складний, бо дуже сумнівно, щоб нинішня розчахнута і млява опозиція виявилася здатна на конструктивні, цілераціональні дії зі знешкодження спроб дискредитації її самої та всього українського. Якщо ж таких дій не станеться, то не слід дивуватися, якщо сотні тисяч чи навіть мільйони людей вийдуть на майдани, а світові засоби масової інформації розповідатимуть, що то не надто численні марґінали і радикали намагаються зірвати реформи прагматика В. Януковича і всіх Табачників.

(„Майдан": http://maidan.org.ua/)

Єпископи...

(Закінчення зі стор. 5)

вному Архиєпископові Святославові, була й дружина попереднього Президента України Катерина Ющенко.

Одноденна сесія Синоду єпископів УГКЦ відбулася в понеділок, одразу після прекрасної інтронізації нового Верховного Архиєпископа. Єпископи мали нагоду відвідати релігійні та історичні місця Києва. Це місто яке зростає і відновлюється. Найвизначнішим є монумент пам'яті жертв Голодомору в Україні 1932-1933 років, організованого сталінським режимом, під час якого померло понад 7 млн. українців. Монумент прекрасно представляє історичні факти та документи, що свідчать про жертв голоду.

Опісля члени Постійного Синоду й Митрополити США та Канади супроводили Блаженнішого Кир Святослава до Ватикану. Усі разом вони брали участь у загальній авдієнції з Папою Бенедиктом XVI, під час якої група українців голосно засвідчила свою присутність і підтримку новообраному Верховному Архиєпископові. Виглядало, що Святіший Отець був явно зворушений їхнім ентузіязмом, що було видно по тому, як він піднявся, щоб висловити признання новому Верховному Архиєпископові та українським вірним під час співу „Многая літа". Наступного дня Патріярх Святослав Шевчук зустрівся спочатку з Папою Венедиктом XVI приватно, а опісля до них приєдналися супроводжуючі українські католицькі єрархи.

Час, проведений у Ватикані, був наповнений зустрічами та обговореннями з Кардиналом Леонардо Сандрі, Префектом Конґреґації у справах Східніх Церков, Кардиналом Тарсісіо Бертоні, Державним Секретарем Ватикану, з Єпископом Миколою Етеровичем, Генеральним секретарем Синоду Єпископів в Римі.

Особливо значущими були періодичні зустрічі й прийняття Посла України у Ватикані Тетяни Іжевської. На Архиєрейській Божественній Літургії, яку відправив новий Патріярх разом з українськими католицькими єрархами в українському католицькому Соборі св. Софії в Римі, було багато духовенства, монашества та вірних, що проживають в Римі.

На завершення дня святкування в св. Софії відбулася спеціяльна зустріч, яка дала змогу поспілкуватися з новообраним Верховним Архиєпископом.

Будьте відважними, мої брати і сестри в Христі! Вибори та інтронізація нового духовного провідника нашої Церкви є новим запрошенням Святого Духу сміливо просуватися вперед у нашій вірі.

Філядельфія

Нова вистава Мистецької групи „Яра“

НЮ-ЙОРК. – Від 8 до 24 квітня тривали прем'єрні вистави нового театрального твору Мистецької групи „Яра“, здійсненого за мотивами поеми сучасного українського поета Олега Лишеги „Ворон“. „Яра“ була створена у 1990 році при Ню-Йоркському театрі „Ля МаМа“. Художній керівник групи – американський режисер українського походження, Заслужений діяч мистецтв України Вірляна Ткач. За яскраву творчу діяльність вона вдостоєна високої нагороди України – ордена св. Ольги III ступеня.

Група створює вистави на матеріялі поезії, старовинних епосів, народних пісень, історії східніх культур. Із 24 створених „Ярою“ вистав 14 побудовані на українській тематиці, з використанням поезії Тараса Шевченка, Лесі Українки, Павла Тичини, сучасних поетів Сергія Жадана, Юрія Андруховича, Оксани Забужко та інших.

Склад групи – американські актори різних національностей, інколи також – артисти з України. В. Ткач щорічно буває у Києві, де проводить майстерні, часом готує свої вистави з залученням українських авторів та акторів, які потім адаптує тут, у Ню-Йорку, на сцені театру „Ля МаМа“.

Так сталося і з щойно поставленою виставою „Ворон“. В. Ткач підготувала її з участю лише одного актора з Ню-Йорку, Ендрю Колта, відтак завершила твір у Києві, з українськими артистами, і там здійснила там прем'єру, а в Ню-Йорку група запропонувала глядачам американську інтерпратацію.

О. Лишега – неординарна особистість, сповідує східню філософію, культ природи. Народжений у 1949 році в селі Тисмениця Івано-Франківської области, живе там і нині. У 2000 році книга „Вибрані поезії“ О. Лишеги у перекладі Джеймса Брасфільда англійською мовою отримала нагороду ПЕН-клюбу за найкращий переклад року.

В. Ткач не раз використовувала вірші О. Лишеги у театральних відтвореннях. Його простим на перший погляд поезіям притаманні глибинні образи, ненав'язливий філософський підтекст. Поема „Ворон“ була написана у 1987 році. Англійською мовою її переклали В. Ткач разом Вандою Фипс. Поет О. Лишега та режисер В. Ткач – це дует творчо близьких однодумців. Обоє – мистці самобутнього таланту, світосприймання, стилю, представники сучасної модерної культури, що виходить за рамки суто національної і належить до світової. Обоє знайомлять світ з українською національною культурою.

Сцена з вистави: Ендрю Колто (зліва) та Шон Еден.

Отож на сцені два герої – Чоловік, що зустрів ворона, від імені якого автор розповідає про себе (Е. Колто), Іван (Шон Еден) та дві героїні: Дівчина, що білить стіну (Марен Буш), Жінка із черги за персиками, що має і інші перевтілення (Кет Ю). Всі актори грають проникливо, душевно, заворожуюче. 50-хвилинне дійство побудоване на швидкому ритмі, зливі образів, різноманітності сценічної мови. Є моменти, що створюють колосальну емоційну напругу (сила звуку у лісі, де гуляють герої, і навпаки – його завмирання на тлі порожнього човна посередині озера). Тиша пластичної „розмови“ пари: він і вона з яблуком – і експресивний симфонічний пташиний спів у лісі.

З завмиранням серця сприймається молитва „Господи, помилуй“ у виконанні Кет Ю українською мовою майже без акценту. В ці хвилини забуваєш про сюжет і згадуєш слова Томаса Еліота: „Справжня поезія сприймається раніш, ніж ти її розумієш“. А ще до цього додати звучання за кадром у певні моменти українською мовою деяких фраз з поеми у чудовому виконанні ветерана „Яри“ Ольги Шуган. А також звучання пісень – традиційних і молитовних – у виконанні Еш.

І звичайно, кольорові високоякісні фотопроєкції Володимира Клюзька (Київ) та Михайла Шраги (США) додають дійству довершеного кольориту. І на закінчення не можна оминути ім'я київського композитора Алли Загайкевич, модерну музику якої використано у „Ворон“. Пролог до вистави – гра на бандурі Юліяна Китастого, що вводить глядача в українську тематику.

Цю виставу хочеться дивитися кілька разів. І кожного разу відкриватимете щось нове.

Лідія Корсун

Посол Дж. Тефт...

(Закінчення зі стор. 3)

запитуєте: чи зможе він справити справжній позитивний вплив? У вас є ваша свобода, але ви запитуєте: чи приведе вона до кращого майбутнього? Я закликаю вас озирнутися довкола. Від Литви до Польщі й Чехії, ті, хто обрав відкрите суспільство і відкриті ринки, як і ви, розпочали з принесення жертв, але врешті домоглися успіху… Ви у дорозі. В України є багато з того, що потрібне для успіху у ґльобальну інформаційну еру – потужні університети, освічене суспільство і партнери, готові бути з вами. Усе, що вам зараз потрібно – це триматися курсу і набирати швидкість. Відкривайте економіку, зміцнюйте верховенство права, просувайте громадянське суспільство, захищайте вільну пресу, розбийте лещата корупції“.

Я б припустив, що багато хто на тій площі, слухаючи Била Клінтона, зрозуміли думку. З необхідних умов, які перерахував Президент Клінтон, однією з царин, в якій Україна домоглася найбільших успіхів за минуле десятиліття, є розбудова потужнішого громадянського суспільства. Неурядові організації продовжують подавати впливові голоси на захист свобод і заохочення потрібних реформ. Завдяки значною мірою їхнім зусиллям урядові й опозиційні партії нещодавно зійшлися у рідкісному єднанні у написанні й прийнятті величезною більшістю нового закону, що ґарантує українцям доступ до офіційної інформації. Українському громадянському суспільству потрібно продовжувати бути діяльним у забезпеченні повного запровадження цього закону, але він буде важливим інструментом у руках журналістів, неурядових організацій та усіх громадян для викриття і викорінення корупції та марнотратства.

Але є й царини, у яких Україна усе ще не виправдала демократичних сподівань, окреслених Президентом Клінтоном. І тут ми повертаємося до нашого питання, що означає демократія для України сьогодні. Коли я веду мову про демократію, я включаю ліберальні цінності, які ми у США й Европі асоціюємо з демократичними інституціями і нормами. Сюди входять: свобода слова і зібрань, свобода участи у чесних виборах, свобода від невиправданого обшуку помешкання і захоплення власности людини. Ці речі – серед базових вимог до усіх демократичних суспільств, але вони також є елементами демократії, що забезпечують невід’ємні права, про які писав Томас Джеферсон у нашій Декларації Незалежности: життя, свобода і прагнення щастя. Я не думаю, що мені потрібно сьогодні далі розповідати вам про свободу слова і зібрань, оскільки ці питання жваво обговорюються у сучасному українському суспільстві.

Разом з тим, самозрозуміло, без верховенства права немає демократії, я б сказав, що верховенство права незамінне для модернізації й економічного розвитку. Забезпечення священного права приватної власности незамінне у сучасному суспільстві. Так само і незалежні суди. Вони служать бастіоном проти довільного захоплення – як відкритого позбавлення свободи чи власности владою, так і більш прихованого злочинства шляхом корупції. Повертаючись до Джеферсона, ми маємо таке застереження:

„У кожній владі на землі є дещиця якась людської слабкости, якась зернина корупції й зіпсутости, яку лукавий розпізнає й бездушно виростить і розвине у справжнє зло. І кожен уряд зіпсується, якщо довірити його тільки самим правителям народу. Незалежне судочинство, що застосовує закон супроти правлячої кляси так само, як і посполитої людини, є незамінне у запевненні, що уряд служить всьому народові, а не лиш тим, хто може захопити й користати з владної посади“.

Коли лише корумповані політики й особливо наближені до влади олігархи користають з владних структур, що покликані ґарантувати права для всіх, вони обкрадають не лише нинішні, а й майбутні покоління. Коли „Інтел“ і „Дел“ шукали базу для свого виробництва в Европі, вони цілком могли б взяти до уваги освічене, працелюбне населення Києва чи Одеси, але вони вибрали подібне за рівнем освіти й працелюбности населення Лодзі у Польщі. Звичайно, у Лодзі була перевага в тому, що Польща вже в Европейському союзі. Але інша причина, чому інвестори вкладають свої гроші туди, куди вкладають, – це розрахунок, в якій країні є більше шансів передбачувано захистити контрактні права. Закордонні інвестори уникатимуть країн, щодо яких є небезпідставне побоювання, що там їхні інвестиції можуть бути привласнені політиками та їхніми союзниками, а контракти оголошені нечинними без законного розгляду.

Подібним і, мабуть, ще доречнішим для студентів провідного технічного університету, як ваш Інститут, є те, що незалежні суди і верховенство права в демократичній країні допомагають захищати права інтелектуальної власности. Це, у свою чергу, заохочує тих, хто має ідеї, котрі можна запатентувати, або творчу продукцію, яку вони бажають захистити авторським правом, займатися такою діяльністю тут, в Україні, а не їхати до інших країн. Явище, яке називають „втечею мізків“, – це не просто виїзд освіченого люду з бідніших країн до багатших, але також і коли з одної заможної країни переїжджають до іншої, в якій кращі умови отримання користи від інтелектуальних і творчих починань.

У Львові міститься центральний офіс компанії „Елекс“, заснованої 1991 року, яка тепер має понад 450 працівників в Україні, Польщі і навіть декілька офісів у США. Ця фірма розробляє програмне забезпечення високого рівня для американських компаній, у тому числі й технічні рішення для різних видовищ на Бродвеї та у Лас-Веґасі. Олексій Скрипник, засновник і керівник компанії, брав участь у фінансованій урядом США обмінній програмі у 1990-их роках і використав те, чого він тоді навчився, для роботи з американським Фондом цивільних досліджень і проєктів (за підтримки ґрантів від Посольства США на 200 тис. дол.), з Львівською міською адміністрацією та іншими українськими підприємцями з метою створення і підтримки Іноваційного центру у Львові для сприяння іноваціям і комерційному використанню наукових проєктів.

Такі приклади повинні бути в Україні правилом, а не винятком. Це виклик, що стоїть перед вами. Ви повинні мати можливість допомогти збудувати майбутнє Україні, а не бути вигнаними до інших країн пошуком роботи. Від нинішнього керівництва країни залежить заохотити вас до цього шляхом виконання обіцянок щодо демократичної реформи, боротьби проти корупції. А від вас залежить приєднати свій голос до тих інших голосів у суспільстві, що вимагають від урядовців дотримати своїх обіцянок. У демократії це не лише ваше право, а й ваша відповідальність.

Кажучи це, я цілком свідомий того, що багато молодих людей у цьому суспільстві знеохочені й розчаровані суспільством, яке, здається, не відгукується до них, суспільством, яке дає їм освіту, але не пропонує добрих можливостей працевлаштування. Я розмовляв з молоддю, яка не бачить тут надії і відчуває спокусу налаштуватися на від’їзд, щоб збудувати своє життя деінде. Звичайно, це ваш вибір. Але хотів би згадати для вас одну промову, яка мала на мене великий вплив, коли я був приблизно вашого віку. 45 років тому сенатор Роберт Кенеді промовляв до студентів Кейптавнського університету в Південній Африці. Він закликав тих студентів, які виховувалися за умов апартеїду, чинити згідно зі своїми ідеалами, допомагати обділеним і боротися за демократію. Його слова надихають:

„Кожного разу, як людина відстоює ідеал або своїми діями прагне поліпшити долю інших, або постає проти несправедливости, від такої людини розходяться малесенькі хвилі надії і, перетинаючись між собою і з тими, що йдуть від мільйонів інших центрів дерзання, такі хвилі утворюють потік, спроможний знести наймогутніші стіни гноблення та протидії“.

Готуючись до свого виступу перед вами тут у Київському політехнічному інституті, я згадав, що означали для мене ці слова у молодості, коли я вперше почув їх. Вони написані на могилі Р. Кенеді на Арлінґтонському національному кладовищі у Вашінґтоні. Вони надихнули мене на те, щоб присвятити свою довгу кар’єру державній службі, і сподіваюся, вони також надихнуть вас на те, щоб знайти шляхи, на яких ви робитимете внесок у велич вашої країни – чи на державній службі, чи у приватному підприємництві, вибір вашого покоління може стати вирішальним для успіху демократії, свободи та процвітання в Україні. Ці речі насправді потребують верховенства права і знищення корупції, які удвох вимагають, щоб діяльність уряду була прозорою, і уряд був підзвітний своєму народові. Роберт Кенеді казав про це у тій же самій промові, зазначаючи:

„Основоположна людська сутність людини може бути захищена і збережена тільки там, де уряд мусить відповідати – і не лише перед багатими, не лише перед тими, хто сповідує певну релігію, не лише перед представниками певної раси, а перед усім народом. І навіть уряд, встановлений за згодою тих, ким він керує, як за нашою Конституцією, повинен бути обмежений у своїй владі діяти проти свого народу… Нереалістично і непрактично вирішувати проблеми і вдаватися до дій, не керуючись кінцевими моральними цілями і принципами, хоча ми всі знаємо декого, хто твердить зворотне… Звичайно, дотримуватися принципів, ідеалів, візії перед лицем безпосередніх загроз потребує великої відваги і потребує впевнености у собі. Але ми також знаємо, що тільки ті, хто ризикує зазнати великої невдачі, може колись отримати великий здобуток“.

Уряд має в кінцевому підсумку відповідати перед народом, а народ не повинен приймати арґументи, що верховенство права і демократичні принципи можуть бути принесені у жертву доцільності, навіть якщо заявлена мета здається бажаною. Як сказав американський поет і есеїст XVIII ст. Ральф Вальдо Емерсон, „мудрі знають, що безглузді закони – це мотузка з піску, що розсиплеться, лиш ворухнеш, а Держава повинна йти за громадянами, а не поперед них, у думках їхніх і розвитку… і лиш ті, хто будує на Ідеях, будує на віки“.

При тому, що багато з освіченої української молоді вирішили поїхати з країни у пошуках щастя, сміливий вибір – це залишитися і долучитися до піднесення рівня приватного підприємництва, іновацій і верховенства права тут. Пам’ятайте про шевченкового козака, який пішов світ за очі долі шукати, а лишився з тугою за шляхом на батьківщину, до своїх людей, дивлячись, як понад синім морем летять собі журавлі додому ключами. Думайте про освічену польську, індійську чи тайванську молодь, яка повертається до рідних країн, щоб реалізувати свою енерґію і знання на посадах у високотехнологічних проєктах і зробити внесок у розквіт можливостей на землі, де вони народжені.

Вибір перед вами. Виклики перед вами. Я бажаю вам усього найкращого і сподіваюся на ваш успіх у процвітаючому, демократичному суспільстві, керованому правом.

ПЕРЕЖИТЕ І НЕЗАБУТЕ

Пам'ятки таборового життя в Німеччині

Український музей в Чикаґо звернувся до колишніх мешканців таборів для переміщених осіб в Німеччині з проханням поділитися документальними свідченнями про життя відразу після Другої світової війни. Дізнавшись, що такі матеріяли має мисткиня Катерина Кричевська-Росандіч з Каліфорнії, я попросив її поділитися ними з читачами „Свободи".

Переважно збереглися різні документи Василя Кричевського, батька мисткині, який піклувався про дочку і дружину Олену, був для них годувальником. Український Червоний Хрест з садибою в Женеві (відділ в Тюрінгії) в червні 1945 року видав йому посвідчення, яке надавало можливість поїздок в Німеччині. К. Кричевська мала з квітня 1945 року реєстраційну картку від військової адміністрації в Німеччині.

Звісно, треба було шукати працю, щоб мати гроші на хліб. Адміністрація Об'єднаних Націй для допомоги і відбудови (УНРРА) посвідчила, що Кричевські є талановитими мистцями і працюють в українській громаді в площині культурного життя. Передовсім В. Кричевський у дитячій їдальні табору Майнгайм розмалював стіни сценами з дитячих казок.

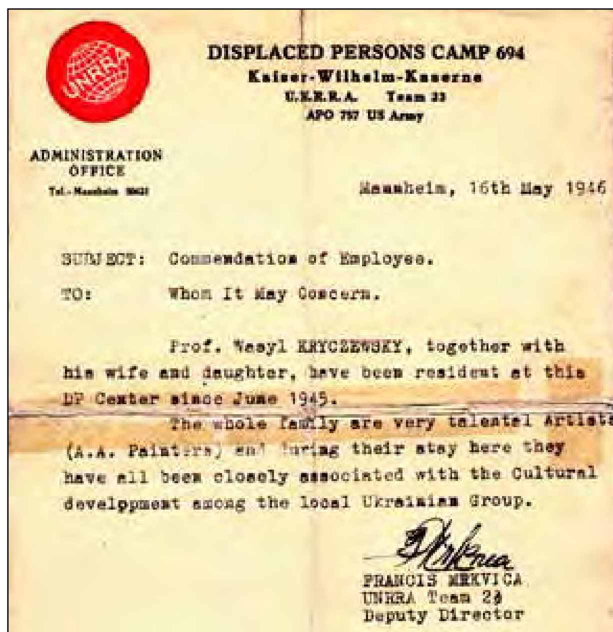
Якось до табору завітав начальник штабу американських військ у Европі генерал Бедел Сміт, який побачив малюнки і оцінив талант мистця. Він замовив у В. Кричевського кілька картин і віддячив йому матеріялами для живопису, черевиками і одностроєм, цигарками і харчами, а вже у 1949 році, в Америці, написав до нього вітального листа. У той час В. Кричевському було доручено художнє оформлення концертної залі для американських вояків, що теж засвідчено довідкою.

Коли настав час виїзду до США, К. Кричевська пройшла медичну перевірку і отримала ідентифікаційну картку Світової церковної служби, яка позичила родині 350 дол. на переїзд. В травні 1949 року Кричевські дістали іміґраційні наліпки до одягу, з якими сіли на корабель і через 10 днів зійшли з нього у Бостоні.

З того часу залишилися спомини про життя в таборі. В. Кричевський готував святкові картки, календарі, обкладинки часописів, церковні бюлетені. О. Кричевська стала творцем ляльок з відомих казок, для яких шила барвисті шати. Тканину знімали з старих матраців і одягу, фарбували, як могли. Зважаючи на зацікавленість громади ляльками, вона організувала школу з виготовлення ляльок, учні якої клеїли тулуби ляльок і шили їм одяг.

К. Кричевська теж брала участь у творчій праці, малювала обкладинки дитячих книжок, календарі.

Левко Хмельковський

DISPLACED PERSONS CAMP 694
Kaiser-Wilhelm-Kaserne
U.N.R.R.A. Team 23
APO 757 US Army

ADMINISTRATION OFFICE

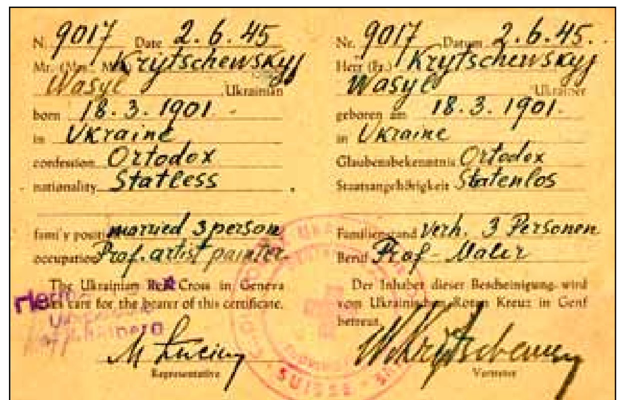
Mannheim, 16th May 1946

SUBJECT: Commendation of Employee.
TO: Whom It May Concern.

Prof. Wasyl KRYCZEWSKY, together with his wife and daughter, have been resident at this DP Center since June 1945.
The whole family are very talented Artists (A.A. Painters) and during their stay here they have all been closely associated with the Cultural development among the local Ukrainian Group.

FRANCIS MEKVICA
UNRRA Team 23
Deputy Director

Посвідчення Адміністрації Об'єднаних Націй для допомоги і відбудови, що Кричевські працюють в українській громаді.

N. 9017 Date 2.6.45
Mr. Krytschewskyj Wasyl Ukrainian
born 18.3.1901 in Ukraine
confession Ortodox
nationality Statless
family position married 3 person
occupation Prof. artist painter
The Ukrainian Red Cross in Geneva ... care for the bearer of this certificate.
Representative

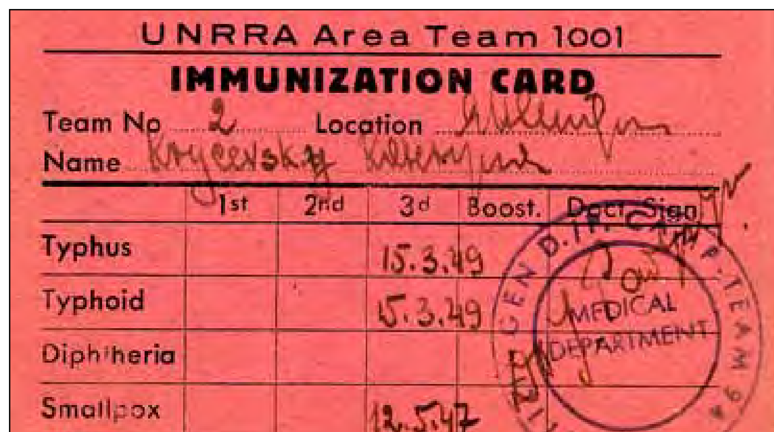
Nr. 9017 Datum 2.6.45.
Herr Krytschewskyj Wasyl Ukrainer
geboren am 18.3.1901 in Ukraine
Glaubensbekenntnis Ortodox
Staatsangehörigkeit Statenlos
Familienstand Verh. 3 Personen
Beruf Prof. Maler
Der Inhaber dieser Bescheinigung wird vom Ukrainischen Roten Kreuz in Genf betreut.
Vertreter

Ukrainian RED CROSS in Geneve-Suisse
Committee: Thuringia
Certificate
Bescheinigung
Ukrainischer Rotes Kreuz in Genf
Zweigstelle Thüringen

Посвідка Українського Червоного Хреста з садибою в Женеві (відділ в Тюрінґії).

MILITARY GOVERNMENT OF GERMANY
TEMPORARY REGISTRATION — Zeitweilige Registrierungskarte
Name: Krytschewska Kateryna — Alter: 18 — Geschlecht: Fr.
Ständige Adresse: Ukraine — Beruf: Kunstmalerin
Jetzige Adresse: Wiedi-Burgerschule Nordhausen
The holder of this card is duly registered as a resident of the town of Nordhausen and is prohibited from leaving the place designated.
477 U. — Legitimations Nummer / Identity Card Number
2nd Lt. Lyle W. Kutz — Name and Rank, MG Gov Officer, U.S. Army
Катерина Кричевська — Unterschrift des Inhabers / Signature of Holder
Right Index Finger
22 April 45 — Date of Issue
(Dies ist kein Personal-Ausweis und erlaubt keine Vorrechte.)
(This is not an identity document and allows no privileges.)

Реєстраційна картка від військової адміністрації в Німеччині.

UNRRA Area Team 1001
IMMUNIZATION CARD
Team No 2 Location Wilingen
Name Krycevsky Kateryna

	1st	2nd	3d	Boost.	Doct. Sign
Typhus			15.3.49		
Typhoid			15.3.49		
Diphtheria					
Smallpox			12.5.47		

MEDICAL DEPARTMENT

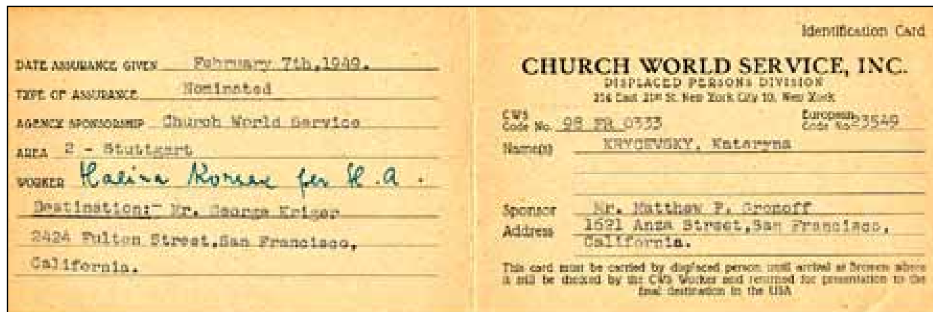
Картка Адміністрації Об'єднаних Націй для допомоги і відбудови.

Resettlement Center
AREA 2
LUDWIGSBURG, Germany
Name
No. 167
Date of Departure

Квиток на корабель.

Катерина і Олена Кричевські у таборі Майнгайм, а також подружжя Крігер, яке спонзорувало їх переїзд до США.

DATE ASSURANCE GIVEN: February 7th, 1949.
TYPE OF ASSURANCE: Nominated
AGENCY SPONSORSHIP: Church World Service
AREA: 2 - Stuttgart
WORKER: Halina Koresc for H.A.
Destination: Mr. George Kriger, 2424 Fulton Street, San Francisco, California.

Identification Card
CHURCH WORLD SERVICE, INC.
DISPLACED PERSONS DIVISION
214 East 21st St. New York City 10, New York
CWS Code No. 98 FR 0333 — European Code No. 3549
Name(s): KRYCEVSKY, Kateryna
Sponsor: Mr. Matthew F. Cronoff
Address: 1521 Anza Street, San Francisco, California.
This card must be carried by displaced person until arrival at known address. It will be checked by the CWS Worker and returned for presentation to the final destination in the USA.

Ідентифікаційна картка Світової церковної служби.

Святкові картки роботи Василя Кричевського.

Олена Кричевська з ляльками.

Обкладинки дитячих книжок, які намалювала Катерина Кричевська.

Віру Річ перепоховано в Каневі

КАНІВ, Черкаська область. – 15 квітня на цвинтарі по вулиці Монастирок відбулося відкриття пам’ятного знака з вмонтованим в нього прахом Віри Річ, видатної англійської перекладачки творів Тараса Шевченка, яка заповіла, щоб її прах знайшов спочинок біля могили Кобзаря.

В. Річ померла 20 грудня 2009 року в Лондоні, де й проживала. Над перекладами творів Т. Шевченка вона працювала протягом 20 років. В експозиції музею Тараса Шевченка в Каневі, у відділі перекладів поета мовами світу, є праці англійської перекладачки.

Делеґація з вшанування пам’яті В. Річ зібралася на Тарасовій горі. Учасники заходу поклали квіти на могилу Т. Шевченка, відвідали музей Кобзаря, виставку видань, присвячену творчості перекладачки, і вирушили на жалобну церемонію.

Вшанувати пам’ять видатної особи приїхали діячі науки і культури з Великобританії, Білорусі, Києва та Львова – Дмитро Дроздовський, заступник головного редактора журналу „Всесвіт“, який вісім років співпрацював з В. Річ, був у неї в гостях, написав ряд статтей про неї, Анатолій Шпиталь – співробітник Інституту літератури Національної Академії Наук України, дослідник історико-біографічних романів, пов’язаних з творчістю Т. Шевченка, Ігор Ліховий – генеральний директор Шевченківського Національного заповідника у 1989-2005 роках, білоруський письменник і перекладач Язеп Янушкевич, який співпрацював з В. Річ у сфері перекладів білоруської літератури.

Алан Фловерс, фізик-ядерник з Кінґстонського університету в Лондоні, познайомився з В. Річ у 1992 році, коли вона першою у Великій Британії написала про Чорнобильську трагедію. Саме йому В. Річ заповіла поховати її біля могили Т. Шевченка.

Я. Янушкевич і А. Фловерс поклали на могилу вінок, який у квітах символічно поєднував символи України і Білорусі. Зі Львова приїхала Ганна Косів – науковець, дослідниця перекладів В. Річ. Також з Великої Британії прибули Гіларі Черз – письменниця-перекладачка, та Джейн Тейлор – племінниця В. Річ.

Прийшли жителі канівських вулиць Монастирок, Честахівського, Бесарабія.

4 січня 2010 року лондонські українці вшанували пам’ять В. Річ похоронною Службою Божою в лондонській катедрі Української Греко-Католицької Церкви.

На жалобному вічу виступили І. Ліховий, Д. Дроздовський, А. Фловерс, Я. Янушкевич та інші, а учні школи ч. 6 прочитали вірші Т. Шевченка в перекладі В. Річ, священик Канівського храму Української Автокефальної Православної Церкви о. Володимир відслужив Панахиду.

Св. п. Віра Річ

Євген Цимбалюк

Під час жалобного віча в Каневі.

Біографічна довідка

Віра Річ народилася 24 квітня 1936 року у Лондоні як Faith Elizabeth Joan Rich. Перше своє ім’я вона переклала з англійської мови, змінивши на українське – Віра. Вона була секретарем Англо-Українського Товариства в Лондоні. У лондонському „Українському віснику“ 1957 року вийшов друком її перший переклад з української мови, а саме „Пролог“ до поеми „Мойсей“ Івана Франка.

Починаючи з 1961 року, В. Річ перекладала твори Тараса Шевченка, а також Лесі Українки, Миколи Зерова, Павла Филиповича, Павла Тичини, Василя Стуса, Василя Симоненка, Ліни Костенко та інших видатних українських письменників, загалом 47 творців красного слова. За велетенський внесок у популяризацію української літератури в англомовному світі Спілка письменників України присудила їй в 1997 році премію ім. І. Франка, а Президент України Віктор Ющенко в 2007 році нагородив орденом Княгині Ольги.

Пам’ятник у Каневі виготовлено за сприяння Рівненського обласного об’єднання „Просвіта“ ім. Т. Шевченка.

У невимовному смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що 1 травня 2011 р. відійшла у вічність на 78-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ТЕТА

св. п.

ТАІССА МАРІЯ ТУРЯНСЬКА

з дому РУБЕЛЬ

ПАРАСТАС відбувся у середу, 4 травня 2011 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn, Union, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у четвер, 5 травня 2011 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а відтак на Українському цвинтарі у South Bound Brook, NJ.

В глибокому смутку залишилися:

донька	– МОТРЯ МИХАЙЛЮК з мужем ЮРІЄМ
син	– РОМАН ТУРЯНСЬКИЙ з дружиною ЕЛЬЖБЄТОЮ
внуки	– ГРИГОРІЙ ТУРЯНСЬКИЙ
	– ЮРЧИК МИХАЙЛЮК
	– МИХАЙЛО ТУРЯНСЬКИЙ
	– РОМАН ТУРЯНСЬКИЙ мол.
сестрінка	– БОЖЕНА ПОЛЯНСЬКА з родиною

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви на стипендійний фонд в Україні під опікою Союзу Українок Америки на адресу: UNWLA Inc., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747, (tax exempt IRS Code Section 501 ©3) або на Пластову Станицю в Нюарку, PLAST USO – Newark c/o John Leschuk, 10 Newman Pl, East Hanover, NJ 07936.

Ділимося сумною вісткою,що 23 березня 2011 р. відішла у вічність у Трентоні, Н. Дж. найдорожча дружина, мама, бабця і прабабця

св. п. ДАРІЯ НАТАЛІЯ КУЗИК

Вірна прихильниця Патріярха Йосифа Сліпого, активна учасниця руху за український патріярхат, українська патріотка.

Похорон відбувся 28 березня 2011 р.

Залишилися у смутку:

муж	– Дмитро
сини	– Роман, Володар
внуки	– Володар мол., Андрій, Тамара, Град, Рая, дев'ятеро правнуків.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, друзями та знайомими, що в неділю, 10 квітня 2011 р. в Торонто відійшов у вічність на 90-му році життя

св. п.

ТАДЕЙ ТУРЧИНЯК

нар. 5 квітня 1921 р. у м. Олесько, Львівська область.

Горем прибиті у глибокому смутку залишилися:

дружина	– Ірина Турчиняк з дому Сточанська
дочки	– Оксана з чоловіком Фолькером та дітьми Олександром, Гезер та Кристіяном
	– Христина з чоловіком Броком та дітьми Андрієм і Аляною
	– Ліліяна
син	– Андрій з дружиною Ребекою та сином Теодором
сестра	– Володимира Лучків-Турчиняк з родиною Марією, Юрієм, Орестом та Олексою
кузени	– Еміліян, Галина та Роман в Україні

та дальша родина, приятелі і знайомі в Україні, Канаді та США.

Вічна Йому пам'ять!

У 40-ий День Відходу у Вічність буде відправлена Служба Божа за упокій душі св. п. ТАДЕЯ в четвер, 19 травня 2011 р. о год. 8:30 ранку в Українській католицькій церкві св. Димитрія в Торонто на вул. ЛяРозе.

У 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої Дружини, Мамці, Бабці, Сестри і Тети

св. п.

д-р ДАРІЇ ЯРЕМКО

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

у неділю, 8 травня 2011 р.
в храмі Благовіщення, Стокгольм, Швеція.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо найсердечнішу подяку всім, що брали участь у похоронних відправах і своїми молитвами просили Всевишнього про спокій душі Покійної, а нашим зболілим серцям приносили розраду у важкому горю.

Глибоко вдячні Всечеснішому отцеві Мирославові Костіву за похоронні відправи, як рівнож всім тим, що замість квітів на свіжу могилу св. п. Дарії Яремко зложили даток на стипендійний фонд ім. св. п. Меланії Ковалюк для студентів села Заболотівці (Львівська область), які студіюють українську мову і історію.